

schampere

Het onafhankelijke studentenblad van de Universiteit Gent

THE GREAT RIKTATOR

Colofon

Oplage

4000 exemplaren op papier, gratis verspreid in alle faculteiten, resto's en homes van de UGent. Verschijnt tweewekelijks tijdens het academiejaar.

Verantwoordelijke uitgever

Dries Blontrock
Hoveniersberg 24, 9000 Gent

Druk

Cartim Print nv
Jan Samijnstraat 11
9050 Gentbrugge

Hoofdredacteur

Dries Blontrock

Coördinator

Jan Emiel Cordeels

Chef Reclame & PR

Dries van Dort

Chef Lay-out

Pieter Beirens

Chef Eindredactie

David Michiels

Chef Cultuur

Charlotte Monbailieu

Chef Wetenschap

Collin Cardon

Chef Beeld

Ons goed voornemen :)

Chef IT

Felix Capon

Redacteurs

Charlotte 'Ricard' Monbailieu, Collin 'Perencider' Cardon, Dries 'Brut Cava' Van Dort, Dries 'Chocolademelk' Blontrock, Dries 'Pastis' Olemans, Hannah 'Hazelnoet Macchiato' Boen, Helena 'Cedrata' Noppe, Keanu Colpaert, Lies 'Appelkaneelthee' De Middeldeer, Lotte 'Tinto de Verano' Tossyn, Nathan 'Chocoladesmoothie' Laroy, Nette 'Brut de pêche' De Schrijver, Odile 'kraantjeswater' De Vos, Pieter 'Pisang Ambon' Beirens, Pieter-Jan 'Pacha Peach' Frees, Sander 'Affligem' Muylaert, Thomas 'Kompot' De Paepe

Medewerkers

Hannes 'Agrums' Blockx

Beeld

Collin Cardon, Dries Blontrock, Dries Olemans, Hannes Blockx, Ian De Weerd, Jo Schelstraete, Lies De Middeldeer, Pieter Beirens, Pieter-Jan Frees, Vincence De Gols

Eindredactie

Antoon 'Pils 13' Van Ryckeghem, Collin Cardon, David 'Wipers Times Blond' Michiels, Dries Blontrock, Felix 'Ginger Beer' Capon, Hannah Boen, Hannes Blockx, Jan Emiel 'Gin & Tonic' Cordeels, Judith 'Martini' Lambert, Lotte Tossyn, Nathan Laroy, Nette De Schrijver, Odile De Vos, Pieter Beirens, Pieter-Jan Frees, Rex 'Cola' Verdonck, Sander Muylaert, Thomas De Paepe

Cover

Pieter Beirens

Sorry, Riktator

DOOR DRIES BLONTROCK
BEELD DOOR HANNES BLOCKX

Is dat nu echt nodig, de rector als een losgeslagen dictator op de cover zetten? Absoluut niet, maar het helpt ons om onszelf enorm grappig te vinden, dus hebben we het gewoon gedaan.

Ik zou zelfs meer durven zeggen: als je niet als dictator afgebeeld wilt worden, zou je maar beter geen voornaam dragen die zich zo buitengewoon goed tot woordspelingen met dat woord leent. Eigen schuld, dikke bult.

Schamper is echter lang niet de eerste om **Rik Van de Walle** als olijke autocraat voor te stellen. Anderen waren ons voor, en bedoelden het in veel mindere mate als grapje. Bij de vakbonden aan de universiteit was er al langer gemor te horen over de bestuursstijl van de rector. In hun ogen toont hij onvoldoende respect voor het sociaal overleg aan de UGent. Voeg daar nog eens een controversiële reeks besparingen aan toe die vooral het UGent-personeel dat geen prof is, lijkt te treffen, en je hebt het recept voor een sociaal explosieve cocktail.

Die kwam tot ontploffing in januari dit jaar, met vakbondsactie, betogingen en kwade opiniestukken tot gevolg. In deze editie van *Schamper* proberen we een overzicht te bieden van de evene-

“

We zouden de universiteit willen vragen om hun schandaaltjes iets beter in te plannen

menten die zich in de nasleep van de beleidsnota hebben afgespeeld, en te achterhalen waar de ontevredenheid over de rectorale bestuursstijl vandaan komt.

We zouden de universiteit wel willen

vragen om hun schandaaltjes iets beter in te plannen, zodat ze voortaan niet meer pal in de examens vallen. Dat is namelijk hoogst vervelend als je hele redactie bestaat uit studenten.

Als de universiteit dat wenst, kunnen we gerust eens overleggen om een geschikt moment te vinden dat voor iedereen past om een dramamoment op te organiseren. Al zou het wel fijn zijn als geen enkele van die schandalen rond grensoverschrijdend gedrag draait. Dank bij voorbaat om dat eens serieus te nemen en aan te pakken, UGent.

Onderwijs

- Studentenevenementen & Dagelijkse Restokost 4.
- Best of: frapante Facebookgroepen 5.
- “Op papier hebben we veel leden”: Jong Groen StuGent 7.
- Rector reageert op heisa rond besparingsnota 8.
- Rare flex, maar oké 11.
- Felle kritiek op bestuursstijl rector 12.
- Duivels goed 16.
- The Schamper Times 17.
- Belofte maakt schuld 18.
- Middenpagina 20.

Wetenschap

- 22. Wetenschapskort
- 23. Left for Dead: UGent-editie
- 24. Laten we proosten op Tournée Minérale
- 26. Roma Invicta
- 27. Darwin op steroïden
- 28. Antidepressiva: een kuur van lange duur?

Cultuur

- Recensie: Repertoire & After Life 30.
- Een ode aan de liefde: Normal People 31.
- Maarten Bastiaensen dicht over de stad en de vrouwen 32.
- Met één been in de vrijheid 34.
- Tijd voor finaliteit 35.
- Photodump 36.

Satire

- 38. UGent extatisch: al drie dagen geen aanranding gemeld
- 39. (T)rustpunt & Educatieve master: een succesverhaal

STUDENTEN EVENEMENTEN

DOOR NATHAN LAROY

Zoveel activiteiten, zo weinig tijd. Voor wie door de bomen het bos niet meer ziet, is hier een selectie uit wat er de komende weken zoal in Gent te doen is.

Februari - Maart

	20:00 GUDc x Chemica Ballroom & Latin workshop Gentse Universitaire Dansclub <i>Ledeganck, Foyer 2</i>	18:00 Concert 'Best of' Gents Universitair Koor <i>Sint-Pauluskerk</i>	19:00 Spaghetti- en spelletjesavond Veto Gent <i>Therminal</i>	
MAANDAG	DINSDAG 23	WOENSDAG 23	DONDERDAG 24	
22:00 Salto-avond & gratis vat Geografica <i>Café Salto</i>		19:00 Panel EU Defensie Minos Gent <i>faculteit Rechten, auditorium A</i>		
DINSDAG 1		DINSDAG 8		

dagelijkse restokost

Hoewel dit gerecht 'tomaat-mozzarellataartje' heet, zou een enkele kritische blik van eender welke gastronom die bakseltje eerder bestempelen als een luxueuze vol-au-vent of een pit-tig(er) pasteitje. Ondanks voorgenoemde naamlunder ziet het gerecht er zeer smakelijk uit. De vakkundige dressering van de De Brug-medewerker was ook zeker en vast een pluspunt en deed denken aan een 17e-eeuws stilleven. En dat is een compliment! Op het vlak van smaak stelt dit pasteitje helemaal niet teleur. Het beetgare bladerdeegjasje omhult namelijk een rijke vulling die bestaat uit onder meer tomaat, mozzarella en kikkererwten. Desondanks was het pasteitje an sich een beetje droog. De Provençaalse saus valt dan ook zeker aan te raden. Frietjes, kroketjes of andere zetmeelproducten zijn nooit een slecht idee maar lijken wat overbodig bij de kikkererwten en het bladerdeeg. Al bij al is dit gerecht een aanrader. Het warme pasteitje voelt als een knuffel aan de tong en de frisse sla geeft het gevoel van een koele zomernacht. De Brug stelt wederom niet teleur.

DOOR DRIES OLEMANS

TOMAAAT-MOZZARELLATAARTJE: EEN 17E-EEUWS STILLEVEN

Best of: frappante Facebookgroepen

DOOR DRIES OLEMANS

JE BENT VAN ... ALS

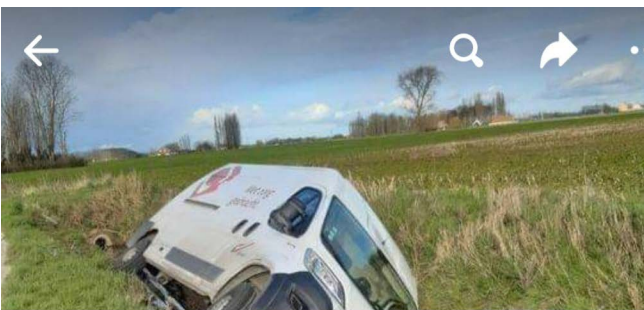
Mist iemand een bruin konijn? Ze staan te flitsen langs de Statiestraat. De haan van de burens kraait te hard! Iedereen herkent de vragen of klachten van een dorpsgenoot in de dorps- of stadsfacebookgroep wel. Dankzij dit soort Facebookgroepen kom je gemakkelijk de laatste roddels van de burens te weten, kan je je wasmachine vlotjes aan de neef van de bakker verkopen en kan je de openingsuren van de frituur vragen indien je die vergeten was. Voor ieder wat wils dus. Geniet van de taalfouten en vreemde verzoeken, los het mysterie op van de loslopende labrador-retriever of lok een ideologisch meningsverschil uit in de reacties! Plezier gegarandeerd.

Ge zijt van Gent als ge.... >

Groep (Openbaar) · 51.025 leden

GROEP WAARIN WE DOEN ALSOF WE ...

Een groep waar we doen alsof we BPost personeel zijn >

Groep (Privé) · 1.643 leden

Altijd al willen ontsnappen aan de dagelijkse sleur, het romantische escapisme daadwerkelijk willen uitvoeren of in de huid willen kruipen van een dierentuinmedewerker van een fictieve zoo? Stap in de schoenen van een babyboomer, een HLN-commentator, een bpost-medewerker of doe alsof je in het jaar 1453 leeft en de val van Constantinopel meemaakt. Je kan het niet gek genoeg bedenken of er bestaat een obscure Facebookgroep voor. Er is echter een belangrijke voorwaarde. Je moet *altijd* in je rol blijven. Word lid en leef je uit want je zoektocht naar een alter ego is hierbij voltooid!

... BESTAAT NIET

Complotdenkers voelen zich er thuis en leden van dit soort groepen houden voet bij stuk dat een bepaalde zaak of stad simpelweg niet bestaat. De bekendste Belgische groep heet 'Hasselt bestaat niet'. In deze groep wordt inderdaad het bestaan van de Limburgse hoofdstad persistent ontkend. En terecht! Hasselt is namelijk een simulatie waar de (r)overheid het volk hersenspoelt en 5G-spionduiven ontwikkelt. Bepaalde groepen gaan met dit format nog een stapje verder door te veronderstellen dat de (r)overheid doet alsof iets niet bestaat. Een leuk voorbeeld hiervan is de 'Greenland society'. Leden van deze groep zijn er steevast van overtuigd dat Groenland wél bestaat in tegenstelling tot wat *fake news* de massa probeert voor te liegen.

Greenland society >

Groep (Openbaar) · 70 leden

Vul mij op.

Schamper zoekt schrijvers, fotografen,
tekenaars, grafisch ontwerpers en ICT'ers!

Check onze facebookpagina!

“Op papier hebben we veel leden”: Jong Groen StuGent

DOOR PIETER BEIRENS
BEELD DOOR HANNES BLOCKX

Naar de ecologische traditie van het co-voorzitterschap, zijn ze met twee: co-voorzitter Georgina en lid Luka van Jong Groen StuGent vertellen over kernenergie, het al dan niet knuffelen van bomen en hun vereniging.

Groenen krijgen vaak de kritiek van een soort dogma tegen kern-energie te hebben. Hoe staan jullie daartegenover?

Luka: “Ik denk niet dat we tegen kernenergie zijn. Ik denk dat de situatie in België ervoor zorgt dat kernenergie niet mogelijk is. We moeten snel kunnen schakelen. In de termijn van twintig jaar waarin een kerncentrale gebouwd wordt, kunnen we evengoed op groene stroom draaien. Daarnaast is kern-energie ook veel duurder, en zijn er verschillende andere factoren die ervoor zorgen dat kernenergie in de Belgische context niet de beste energiebron is. We zijn er op zich niet tegen, zeker niet tegen de nieuwe centrales.”

Georgina: “Er gebeurt op dit moment nog veel onderzoek dat we niet mogen uitsluiten. We moeten afwachten wat de verdere mogelijkheden zijn. Ik ben er ook niet radicaal tegen, maar er moeten wel betere oplossingen gevonden worden. Kernafval kunnen we, bijvoorbeeld, niet zomaar tweehonderd jaar in de grond bergen.”

Ecologen worden al eens boomknuffelaars genoemd. Vorig semester was er veel te doen rond het bos van De Sterre. Hebben jullie mee geprotesteerd voor het behoud van het bos?

Georgina: “We hebben er intern veel over gediscussieerd, maar we zijn slechts met drie bestuursleden en hadden er de tijd niet voor. Er is toen wel contact opgenomen met **Lucas Havermans** (van de bezettingsactie Sterre Bos Blijft, red.) en er zijn zaken gedeeld op sociale media, maar zelf hebben we geen acties ondernomen.”

Jong Groen is qua leden wel de grootste jongerenpartij van Vlaanderen. Hoe verklaren jullie dat?

Luka: “Wij hebben veel afdelingen. Ik ben ook voorzitter van een andere lokale afdeling. Daar zie je ook dat we op papier veel leden hebben, maar wel iets minder heel actieve leden. Als je echter kijkt naar Jong Groen Nationaal, dan is dat wel een grote en fijne groep van zeer actieve jongeren.”

Georgina: “Er zijn veel afdelingen met elk niet zo veel leden. In Gent heb je, bijvoorbeeld, StuGent maar ook Jong Groen Gent. Dat zijn al twee afdelingen in dezelfde stad, die hetzelfde publiek aanspreken.”

Luka: “Ik denk dat Jong Groen Gent ook redelijk groot is, zeker tegenover andere vergelijkbare steden. Zij zijn dan wel zeer actief.”

Georgina: “Bij Jong Groen StuGent heb je een beetje het probleem dat je verbonden moet zijn aan de UGent om een bestuursfunctie te kunnen opnemen. Dat maakt het voor ons wat moeilijker, maar we zijn actief bezig met rekruteren.”

Na twintig jaar zit jullie moederpartij Groen terug in een regering. Zijn jullie hoopvol voor de groene revolutie?

Georgina: “Natuurlijk, dat zijn we altijd al geweest.”

Luka: “Het is nu dat het moet gebeuren op vlak van klimaat. Ik denk dat het feit dat er meer gepraat wordt over klimaatverandering ook mensen inspireert en dingen in beweging zet. Dat is op zich al een grote winst. Het moet natuurlijk wel sneller gaan.”

Georgina: “Het is al een grote stap vooruit nu er door de regering meer aan gedaan wordt. Zo hebben we toch het gevoel dat al onze protesten van de voorbije jaren iets hebben opgeleverd en dat er naar ons geluisterd wordt.”

“We hadden de kritiek kunnen vermijden, maar dan hadden we niet hetzelfde resultaat geboekt”

RECTOR REAGEERT OP HEISA ROND BELEIDSNOTA

DOOR DRIES BLONTROCK
BEELD DOOR HANNES BLOCKX

Op 23/2 organiseren de vakbonden aan de UGent een grote betoging tegen aangekondigde besparingen aan de universiteit. Eerder verschenen al een aantal opiniestukken en vond er een staking plaats bij de kinderdagverblijven. Hoe is het zover kunnen komen?

Volgens rector **Rik Van de Walle** begint het verhaal enkele jaren geleden: “Een paar jaar geleden is gebleken dat de universiteit echt nood had aan een antwoord op de vraag hoe men kon komen tot een langetermijnperspectief en een bijbehorende gezonde meerjarenfinanciering van de universiteit.” Van de Walle vertelt dat het de regeringscommissaris was, de vertegenwoordiger van de Vlaamse regering in de Raad van Bestuur (RvB), die de bal aan het rollen bracht. “Die heeft toen – terecht – gezegd dat we met de universiteit afstevenden op financiële problemen. Hij zei: ‘Ik keur deze begroting nog één keer goed, maar het is de laatste keer.’ En hij had gelijk, vanuit zijn rol.” Vervolgens ging een werkgroep aan de slag om tot een evenwichtige begroting te komen, maar die kwam niet tot een consensus en gaf haar mandaat terug aan de RvB. De rector noch de vice-rector waren lid van die werkgroep. Vervolgens vroeg de Raad aan Van de Walle en vice-rector **Mieke Van Herreweghe** om de fakkel over te nemen en tot een voorstel voor een evenwichtige meerjarenbegroting te komen. Zij gingen akkoord. “Maar,” voegt de rector toe, “we wilden geen louter financiële oefening maken. We wilden de oplossing voor deze kwestie vinden door ons af te vragen: ‘Wat is dat eigenlijk, een universiteit? Wat hoort een universiteit zoals de onze te

doen?’” Een kerntakendebat, met andere woorden.

“

De percepties van wat een ‘universiteitsbreed debat’ precies inhoudt, lijken te botsen

“NIET TOP-DOWN”

Van de Walle houdt vol dat die oefening niet top-down verlopen is: “We hebben gepraat met alle decanen, en dus eigenlijk met alle faculteitsbesturen, want zij weten natuurlijk goed wat leeft binnen de faculteiten. We hebben ook met alle directeurs gesproken. Op basis van wat we bij al die mensen aan input hebben gesprokkeld tijdens een-op-eengesprekken, aanvuld met de academisch en de logistiek beheerders, hebben wij dan een zogenaamde kerntakennota opgemaakt.” Die kerntakennota werd, na een eerste bespreking eind 2021, en na een tweede bespreking tijdens de vergadering van de Raad van Bestuur van 11 januari 2022, in een aangepaste versie goedgekeurd. Die goedkeuring kwam er echter niet zonder slag of stoot, en al vroeg werd duidelijke

lijk dat de nota niet geruisloos zou passeren.

Twee dagen later, op 13 januari, was het al meteen prijs: de vakbonden staakten in de kinderdagverblijven van de UGent. Die zouden, volgens de nota, niet langer door de universiteit zelf uitgebaat worden, maar uitbesteed worden. Dat betekent evenwel niet dat er hoe dan ook een privatisering komt. Een samenwerking met Stad Gent behoort ook tot de mogelijkheden. De angst voor privatisering is echter groot bij de vakbonden, die vrezen voor de jobs van de medewerkers en de kwaliteit van de

moesten keuzes maken en we hebben bovendien de RvB de rol willen laten spelen die hij hoort te spelen: het is de Raad die de strategische beleidskeuzes moet maken.” Volgens Van de Walle was het ook geen optie om meteen na goedkeuring van de nota het document openbaar te maken: “Ik vind dat *not done*, omdat er procedureel correct moet worden gespeeld en het onbehoorlijk is om documenten te verspreiden die nog niet gefinaliseerd zijn.”

“Ik zal de procedures respecteren die er zijn.’ Ja, dat zou er nog maar aan ontbreken, want anders zou hij zeggen de wet te gaan overtreden”, klinkt het enigszins schamper bij Joosen.

Verdere kritiek bestond eruit dat er geen universiteitsbreed debat had plaatsgevonden over de nota. Volgens de rector had dat deels te maken met urgentie “en voor een stuk met het feit dat we wel degelijk gesproken hebben met vertegenwoordigers van faculteiten en directies, en met de beheerders.” Net daar lijken de percepties van wat een ‘universiteitsbreed debat’ precies inhoudt, te botsen. Voor de rector lijkt het te volstaan dat hij met decanen en directeurs samengezeten heeft. In de ogen van de vakbonden is die benadering top-down en kan dat onmogelijk gezien worden als voldoende debat om ingrijpende hervormingen door te voeren.

kinderopvang in de crèches. “Uiteraard vinden wij het belangrijk dat onze medewerkers hun kinderen in een kinderdagverblijf kunnen laten verblijven”, riposteert rector Van de Walle. “Vinden wij, als universiteit, dat wij daar een rol in horen te spelen? Ja, maar vinden we dat we dat per se zelf, in eigen beheer, moeten doen? Neen.”

“GEEN DRAAGVLAK”

Op 25 januari organiseerden de vakbonden al een eerste betoging tegen wat zij zelf de “asociale beslissingen” van het universiteitsbestuur noemen. Het wellicht iets grootschaliger vervolg van die betoging staat gepland op 23 februari, wanneer de UGent-bonden een betoging op het Sint-Pietersplein organiseren. Volgens **Tim Joosen** van ACOD UGent, tevens RvB-vertegenwoordiger voor het Administratief en Technisch Personeel (ATP, grofweg iedereen die geen les geeft aan de universiteit, maar er wel werkt), is er veel solidariteit onder het UGent-personeel: “Het is duidelijk dat er een algemeen onbehagen en onbegrip bestaat voor het geheel van de maatregelen zoals ze nu zijn voorgesteld.” Joosen

merkt zelf veel steun vanuit het ZAP (proffen) en het AAP (assistenten en onderzoekers). “Het is overduidelijk dat er geen draagvlak bestaat voor de manier waarop de hervormingen worden doorgevoerd”, besluit hij.

Naast de inhoud van de nota leidde ook de manier waarop erover gecommuniceerd werd tot enige verontwaardiging. Of liever, de manier waarop er *niet* over werd gecommuniceerd. Het rectorale team had immers aan de RvB-leden die over de nota moesten debatteren gevraagd om de inhoud ervan vertrouwelijk te houden. “Ik ga daar

“**“Ik ga daar niet flauw over doen: ik wist dat die kritiek zou komen”**
– Rik Van de Walle

niet flauw over doen: ik wist dat die kritiek zou komen. We hadden die kunnen vermijden, maar dan hadden we niet hetzelfde resultaat geboekt”, stelt Rik Van de Walle. “We

EXPO
De straat op

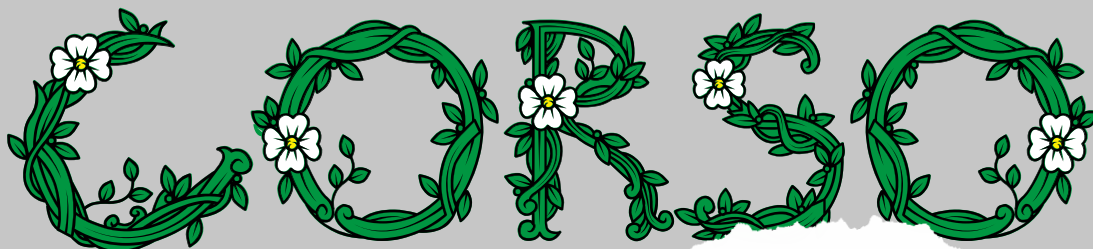
PRIDE

Stoet

MAARS

BETOOGING

PROCESSIE

...

30.10'21-08.05'22

HUIS
VAN
ALIJN

Vlaanderen
verbeelding werkt

Het Huis van Alijn wordt gesubsidieerd door
de Vlaamse Gemeenschap en de Stad Gent

gent:

PUZZELPAGINA!

DOOR PIETER-JAN FREES

Een tetraflexagon is een vierkant van twee bij twee dat je uit een vel papier kunt vouwen. Als je een flexagon vanuit het midden openplooit, verschijnt er een nieuw vlak, dat eerder verborgen was. Probeer met vouwen en tekeningen de zes kanten te ontdekken.

De flexagon is een zeer populaire bron van entertainment voor wiskundenerds

Hoewel de zeshoekige hexaflexagon meestal de spotlight steelt, zien we hier zijn vaak vergeten broertje: tetraflexagon

Een flexagon hoort echter tweezijdig versierd te worden, waardoor dit maar een half geraamte is wanneer je het uitknipt.

Toch kunnen we je hiermee de nodige info geven om je eigen flexagon te maken.

Hopelijk hielp diet je op weg om de flexagon fandom te ontdekken! Kijk op hoe veel manieren je het kan vouwen om de 6 verschillende vlakken te ontdekken.

Het enige wat je nodig hebt is een vierkant stuk papier dat je in 16 gelijke delen plooit.

De tetraflexagon is echter een van de makkelijkste om te maken omdat je geen lijm nodig hebt.

Snij daarna de middelste vier vierkanten uit, nu heb je een vierkant voor je volgende flexagon!

Lukt het nog steeds niet? Dan kan je nog steeds gebruik maken van een schaar en wat plakband.

Er is geen schaamte in dit nog eens opzoeken online als het de eerste keer niet lukt. Kom gerust ook schreeuwen op onze twitter pagina.

De laatste plooï is het uitdagendst. een beetje zoals een doos met 4 flappen, plooi je de vierde zijde naar binnen, en duw je deze onder de eerste plooï.

Hierna begint het vouwen. De eerste drie stappen zijn niet moeilijk, gewoon de klok rond plooiën.

TETRA FLEXAGON

Volg de instructies op onze site!

Felle kritiek op bestuursstijl rector

DOOR HANNAH BOEN & DRIES BLONTROCK

BEELD DOOR JO SCHELSTRAETE, PIETER BEIRENS EN HANNES BLOCKX

Een geheime nota van de Raad van Bestuur (zie pagina 8) doet al sinds januari heel wat stof opwaaien binnen de UGent-gemeenschap. Er klinken kritische geluiden over de stijl die het universiteitsbestuur en in het bijzonder het kernteam rond de rector, hanteren.

Voor de vakbonden aan de Universiteit Gent is de ophef rond de geheime bestuursnota slechts het laatste incident in een lange reeks. “Door het voorval met de besparingsnota is duidelijk geworden dat het universiteitsbestuur op alle mogelijke manieren vermijdt écht over de kern van de zaak en de grote strategische hervormingen aan de universiteit met de vakbonden te spreken”, klaagt **Tim Joosen**, die vertegenwoordiger is in de Raad van Bestuur voor het Administratief en Technisch Personeel (ATP) en daarnaast afgevaardigde van ACOD UGent.

ONTSLAG UIT RAAD VAN BESTUUR

Niet alleen bij de socialistische vakbond heerst er onvrede, ook bij de christendemocraten van ACV rommelt het. ACV-afgevaardigde **Stefanie Vermeire** nam zelfs ontslag uit de Raad van Bestuur, waar ze net als Joosen namens het ATP zetelde, naar eigen zeggen uit onvrede met de bestuursstijl.

Zowel Joosen als Vermeire uiten bezorgdheid over wat zij aanvoelen als een verwaarlozing van het sociaal overleg. “Als ACOD merken we dat

er de laatste tijd stilletjesaan een afkalving is geweest van het sociaal overleg. Het reguliere overleg over de kleine dossiers die men sow-

steeds meer het gevoel dat hij een beetje de voeling kwijt is met wat er leeft bij veel personeelsleden. Hij heeft de neiging om erg top-down beslissingen te nemen, wat een aantal mensen afschrikt en wat een aantal mensen moeilijk begint te vinden. Daardoor heb ik ook het gevoel dat de enige mensen naar wie hij nog luistert, de mensen zijn die hem gelijk geven.”

Ook Vermeire geeft aan dat er van de door de UGent benadrukte participatie- en overlegcultuur steeds minder lijkt over te schieten. “De laatste jaren komen commissies en werkgroepen amper samen. Vanuit het bestuur wordt dit niet gestimuleerd. Het overleg wordt tot een minimum beperkt”, vult Vermeire aan. Ze gaat zelfs nog een stap verder: “Voor zijn eerste verkiezing heeft hij de vakbonden om de veertien dagen uitgenodigd. Hij kwam zeer aimabel over

“
“De enige mensen
naar wie de rector
nog luistert, zijn de
mensen die hem gelijk
geven” – Tim Joosen

so moet voorleggen gaat wel door; we merken dat de rector en het universiteitsbestuur wel formeel de kleine dossiers onderhandelen die zij sowieso moeten voorleggen aan de vakbonden, maar dat het steeds moeilijker wordt om echt een inhoudelijk gesprek of debat te organiseren”, stelt Joosen. “Aan de andere kant hebben wij ook

en we gaven hem een kans ondanks geruchten. Zodra hij verkozen werd heeft hij ons nooit meer uitgenodigd. Hij heeft ons gewoon gebruikt om zijn doel te bereiken. Vroeger was het vaker de stijl om naar consensus te streven en dat is weg. Nu is er een conflictmodel en de rector polariseert.”

VERONTWAARDIGDE RECTOR

Rik Van de Walle steigert wanneer hij dergelijke beschuldigingen uit de hoek van de vakbonden hoort: “Ik vind dat een zeer incorrecte en eigenlijk ook wel respectloze voorstelling van zaken, en dat zit me hoog. Ik ken geen enkele universiteit waar het rectoraal management zó veel tijd en energie spendeert aan overleg met vakorganisaties als de Universiteit Gent. In alle eerlijkheid: als ik aan andere rectoren, laat staan aan mensen buiten de academische wereld, vertel hoeveel tijd en energie wij daarin steken en hoeveel tijd ik daar ook persoonlijk als zogenaamde ‘nummer 1’ van de universiteit in steek, dan begrijpt niemand dat. Niemand begrijpt dat ik er zo veel tijd in steek, maar voor de vakorganisaties is het blijkbaar nog niet genoeg. Dat weze dan maar zo. Men moet een beetje redelijk zijn.”

“Ten tweede”, gaat de rector verder, “ken ik geen enkele UGent-rector die in het verleden persoonlijk meer tijd en energie heeft gesto-

ken in gesprekken in de schoot van het sociaal overleg dan ikzelf.” Volgens Van de Walle beantwoordt het universiteitsbestuur naast het sociaal overleg ook alle vragen die vakorganisaties hebben en bijvoorbeeld via e-mail worden gesteld. “Het is niet omdat men een antwoord krijgt dat men niet graag leest, dat men kan zeggen dat er geen overleg is geweest.” De bewering dat beslissingen systematisch voor het sociaal overleg genomen zouden worden, noemt hij “vals in alle mogelijke betekenissen van dat woord en bijgevolg totaal misplaatst.”

ZAP-PROBLEEM

Volgens Vermeire is het vooral de veranderde samenstelling van de Raad van Bestuur die tot onbekwaam bestuur leidt. “Vroeger had je meer decanen in de Raad

“

“Ik vind dat een zeer incorrecte en eigenlijk ook wel respectloze manier van de zaken voor te stellen” – Rik Van de Walle

van Bestuur. Zij zijn met het dagelijks bestuur van al hun geleiding bezig en weten beter hoe een voorstel op de werkvloer tot uiting

komt. Door de verkiezing van individuele ZAP-leden (Zelfstandig Academisch Personeel) in de RvB is dit verdwenen. De dagelijkse ‘bestuursrealiteit’ is onvoldoende gekend bij hen. Ze beslissen heel ad hoc en geven weinig feedback over wat er in de Raad gebeurt. De stijl die het ZAP hanteert in de faculteiten is binnengeslopen in de Raad van Bestuur en dat is niet de mooiste stijl. Om goede bestuurders te worden, moeten ZAP-leden meer betrokken worden bij de operationele en strategische beslissingen.”

Vermeire haalt ook aan dat ZAP-leden vaak enkel aan hun eigen geledingen denken. “Het ZAP is het gewoon altijd hun zin te krijgen omdat ze in alle beslissingsorganen heel goed vertegenwoordigd zijn. Dat is geen probleem, maar ze moeten ook hun verantwoordelijkheid nemen.” Ook bij enkele studentenvertegenwoordigers valt te horen dat het

© Jokry

ZAP een invloedrijke stem binnen de RvB vormt. Als kleine geleding, zoals de studenten of het ATP, zou het dan vaak lastig zijn om de rest van de RvB-leden te overtuigen om tegen de voorstellen uit het ZAP of het universiteitsbestuur in te gaan.

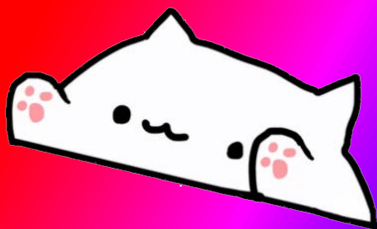
Zowel Joosen als Vermeire hopen binnenkort op een professionele manier aan tafel te kunnen zitten met Van de Walle omtrent de huidige gang van zaken. De rector geeft aan open te staan voor een gesprek met de vakbonden. "Als vakbonden mij iets te vragen hebben, dan mogen ze die vraag aan mij stellen en ik zal die vraag beantwoorden. Ik doe daarom niet om het even wat, maar ze mogen om het even wat vragen."

DRUK VANUIT VLAAMSE OVERHEID?

In de ogen van Tim Joosen kadert de zo gehekelde bestuursstijl in een bredere tendens, die op het beleid van Onderwijsminister **Ben Weyts** (N-VA) terug te voeren valt: "De rector staat onder serieuze druk, onder andere door het kabinet van Vlaams minister Weyts, om meer en meer hervormingen door te voeren. Het is een druk om een zeer neoliberal besparingsbeleid te voeren. Hij laat zich daar heel sterk door beïnvloeden." Volgens Joosen leeft de rector ook in de waan dat hij daar iets aan kan veranderen: "Hij heeft altijd aangegeven dat hij het gevoel heeft dat hij impact heeft op het kabinet van Weyts en dat hij ze wat kan sturen, maar ik heb het sterke gevoel dat het andersom is, dat het kabinet

van Weyts een impact heeft op hém, dat zij hém sturen en aanzetten op de braafste leerling van de klas te zijn onder de rectoren, én dat hij dat gewoon verder zet in zijn politiek binnen de universiteit."

Rik Van de Walle reageert duidelijk gepikeerd: "De insinuatie dat het universiteitsbestuur en ik in het bijzonder door het kabinet van minister Weyts onder druk worden gezet, raakt kant noch wal. Waarom mijnheer Joosen dergelijke onwaarheden verspreidt, is een raadsel voor mij. De minister of zijn kabinetsmedewerkers hebben mij nog niet één keer onder druk gezet om wat dan ook te doen of te laten. Het zou mijnheer Joosen bijgevolg sieren indien hij geen berichten, die ik als niets anders dan onzin kan omschrijven, zou verspreiden."

schamper
zkt.

GRAFISCH ONTWERPERS

schamper
zkt.

REDACTEURS

INTERESSE?
KOM
LANGS:

24/02/22

CHECK
ONZE
FACEBOOK!

Duivels goed

DOOR NATHAN LAROY

Alcohol is alomtegenwoordig in onze maatschappij, maar staan we wel voldoende stil bij de gevolgen ervan? “Je leeft maar één keer. Laat alcohol dat niet bezoedelen.”

“De gemiddelde student drinkt graag alcohol.” Ik denk dat we hier te maken hebben met een zogenaamd ‘understatement’. Het is ongeveer even waarheidsgetrouw als zeggen dat “de procedures aan de UGent omtrent meldingen van seksueel overschrijdend gedrag niet ideaal zijn”. Met wat statistisch buikgevoel, methodisch nattevingerwerk en turen doorheen de ruiten van Gentse stamcafés kan ik vaststellen dat nogal wat studenten liters alcohol durven te consumeren. Men drinkt met grote teugen en buldergelach, soms een meter bier in één keer! Ze zwelgen dat goedje naar binnen; ze zuipen, pimpelen en pintelieren erop los. Op donderdagen en vrijdagen, omdat het weekend nadert. Op zaterdag, omdat het weekend is. Op zondagen omdat het straks weer maandag is, en alle andere dagen om even uit te blazen. Waarom ook niet? Als ware bourgon-diërs en vertegenwoordigers van Vlaanderens rijke trappistenkronieken betaamt het ons het drankje van vijftig tinten bruingeel te nuttigen en niemand mag of zal ons hierin temperen!

Een dergelijk credo overheerst de gemiddelde student, en zoals eerder o zo ironisch vermeld: waarom niet? Het is toch ook niet meer dan wat onschuldig genieten van de jonge jaren, met vrienden en liefjes, of zo’n terloopse schoonheid bij wie je maar al te graag je tong naar binnen laat glibberen. De onschuld zelve, niet?

Voor wat mijn mening waard is, denk ik niet dat het allemaal zo onschuldig is. Meer zelfs, en laat mij de eufemismen laten voor wat ze zijn, onze intoxicatiecultuur is pervers en deprimerend. Niet dat het vroeger beter was. Ik kan alleen vertellen welke nefaste gevolgen langs de straten waggelen: handtastelijke jongens die lijden onder bezopen machismo, laveloze delen als confetti rondgestrooid in de stadskern, eenlingen die hun heil zoeken in *den drank*,

comazuipers, cantussen als pover excuus voor juveniele levercirrose, maaginhouden als zure regen op ‘t asfalt ... Ik wil geen hyperbolen spuien, maar zou het kunnen dat velen de schreef overschrijden? Is het werkelijk te utopisch te wensen dat dronken mannen hun halfstijve pik niet ongevraagd binnenprikken, dat vroegtijdige

hersenschade serieus wordt genomen, dat verslavingen gemeden worden? Is die attitude werkelijk overdreven en saai?

Wel ja, ik kan alleen aangeven dat ikzelf ondertussen alcoholverslaafd ben geworden en daarom nu ook aan geheelonthouding moet doen, en ik wens dat niemand toe. Misschien vindt u dat ik effectief overdrijf en dat is uw goed recht. Laat me dan dit relaas simpelweg aldus afronden: bescherm uzelf en elkander, je leeft immers effectief maar één keer. Laat alcohol dat niet bezoedelen.

“
**Cantussen als
pover excuus voor
juveniele levercirrose
en maaginhouden
als zure regen
op ‘t asfalt**

THE SCHAMPER TIMES

NIEUWS UIT DE STUDENTENVERTEGENWOORDIGING

MAANDAG 21 FEBRUARI 2022, THERMINAL, HOVENIERSBERG 24, 9000 GENT • NR. 628 • door Dries van Dort

Ah, de lesvrije week. Terwijl u in een ver oord lag te bakken onder de zon, werkten onze studentenvertegenwoordigers naarstig verder. Ontdek hier wat ze allemaal uitgespookt hebben terwijl u een poging deed die traumatische examens te vergeten.

DE EDUMA ZAL JE BEVRIJDEN

De Educatieve Master: er is al veel over gezegd en geschreven. (*Verzuurde redacteurs much?*) Het zou voorbarig zijn om nu al verandering te verwachten in deze geplaagde opleiding, maar onze studentenvertegenwoordigers blijven gelukkig steeds bezig met de strijd tegen de kwalen van slechte communicatie en overdreven werklust. Er zitten projecten in de pijplijn om de organisatie en communicatieproblemen omtrent de richting te bevragen bij studenten, en de opleiding wordt voortdurend gemonitord. Zal dit volstaan om onze toekomstige juffen en meesters te redden van een zenuwinzinking zelfs voor ze nog maar één stap in een klaslokaal hebben gezet? Er is in ieder geval hoop. Voorlopig zullen de Eduma-studenten éxtra goed voorbereid blijven op de administratieve horror die het katholieke en gemeenschapsonderwijs kenmerkt.

TRUSTPUNT

Er is de voorbije weken veel te doen geweest rond grensoverschrijdend gedrag aan de UGent. De manier waarop onze universiteit dit voorval aanpakte was op zijn zachtst gezegd ongemakkelijk te noemen (uit-

gebreid verslag over een specifieke case vindt u in een online Schamperartikel). Onze Stuvors staan gelukkig altijd paraat. De Gentse Studentenraad lanceert een bevraging naar **Trustpunt**. *Truswat?* Uw redacteur kende het ook niet, maar de taak van Trustpunt is blijkbaar om UGent'ers een vertrouwenspersoon te bieden bij wie ze discreet gevallen van racisme, grensoverschrijvend gedrag en dergelijke kunnen melden. Na het voorgenoemde voorval van grensoverschrijdend gedrag, werd de werking van Trustpunt enigszins in vraag gesteld: meldingen zouden lang blijven liggen en communicatie met slachtoffers is traag of onbestaande. Dat is nogal onhandig voor de UGent, want grensoverschrijdend gedrag is een *hot topic*. De Gentse Studentenraad wil het dus allemaal weten: Wat zijn de positieve ervaringen? Wat is er negatief? Hoe zorgen we ervoor dat de werking beter bekend is bij studenten, en wat zijn hun vragen bij deze dienst? Het doel is niet om specifieke cases te bekijken, maar een beeld te krijgen over de werking van Trustpunt in het algemeen. Gevallen als deze kunnen in de toekomst hopelijk vermeden worden.

CAMPUS OP WIELTJES

Zij die al eens een campus van de UGent van dichtbij hebben gezien, zullen het wel weten: de UGent scheert geen hoge toppen qua rolstoeltoegankelijkheid. Veel campussen kennen dan ook weinig liften en rolstoelhellingen vrezende treden. Onze vertegenwoordigers verdedigen gelukkig alle studenten, altijd en overal. Er wordt nu, onder andere, gekeken naar betere signalisatie zodat beperkte studenten hopelijk toch die ene lift of helling kunnen vinden, maar daarnaast kijkt men ook naar meer permanente oplossingen zodat gebouwen ook effectief toegankelijker kunnen worden. Het doel is uiteindelijk om de campussen meer inclusief te maken voor zowel studenten met een zichtbare als onzichtbare beperking. Er klinkt helaas direct een grote 'maar': niet elk gebouw is even makkelijk aan te passen. Blijkbaar kan men niet zomaar snel een liftschacht in historische gebouwen zoals de Plateau of de Aula proppen. Voor studenten met een beperking zullen sommige universiteitsgebouwen dus nog enkele jaren, letterlijk, onbereikbaar blijven.

BELOFTE MAAKT SCHULD

STUDIESCHULDEN IN NEDERLAND

DOOR SANDER MUYLAERT & LOTTE TOSSYN

We kijken niet vreemd op van de studieschuld in de verre Verenigde Staten, maar ook dichterbij huis studeren er op dit moment studenten af met een studieschuld van duizenden euro's. Welkom in het Nederlandse studentenleven (en in de schuldenput).

Studeren kost geld, handenvol geld. Om de financiële drempel te verlagen, subsidieert de overheid het onderwijs. In de goede oude tijd gebeurde dat in het Nederlandse hoger onderwijs in de vorm van een basisbeurs, een soort basisinkomen dat elke student maandelijks kreeg. Een student op kot kreeg elke maand ongeveer 280 euro. Studenten van wie de ouders een laag inkomen hadden, kregen een extra bedrag bovenop hun basisbeurs. De basisbeurs was een cadeau voor studenten die binnen de tien jaar hun opleiding succesvol afrondden. Studenten die niet slaagden, moesten het geld terugbetalen. Het financiële dwang in de rug van de basisbeurs kunnen ze in Nederland goed gebruiken: een opleiding kost er al snel 10.000 euro meer dan in België.

GEEN CENTEN VOOR STUDENTEN

In 2015 ging de basisbeurs op de schop en verscheen het leenstelsel op het toneel. De overheid draaide de kraan met gratis geld dicht. In het huidige stelsel moeten studenten zich tevreden stellen met een voordelige lening. Met dat geld kunnen ze hun opleiding financieren. Als ze na hun studies aan de slag gaan, betalen ze maandelijks een deeltje van hun studieschuld terug. De beurs

voor studenten met weinig bemiddelde ouders bleef gelukkig wel intact.

Het leenstelsel werd met de beste bedoelingen gelanceerd. Politieke partijen van links tot rechts bejubelden het plan in koor. Het zou zorgen voor eerlijker en beter onderwijs. "De bakker moet niet langer opdraaien voor de opleiding van de advocatenzoon", zo stelde premier **Rutte**. Hoogopgeleiden kunnen best een deel van hun studie zelf betalen, als ze later een goede job hebben is een studieschuld makkelijk afbetaald. Het geld dat we besparen investeren we massaal in beter onderwijs. Studenten betalen meer voor beter en eerlijker onderwijs. Goede deal, toch?

“

Studenten betalen meer voor beter en eerlijker onderwijs, goede deal toch?

Het leenstelsel loste de verwachtingen niet in. De kwaliteit van het onderwijs verbeterde niet en de geplande investeringen kwamen er nauwelijks. Dubbel zoveel studenten gingen in het rood en de gemiddelde hoogte van een

studieschuld steeg fors. Hierdoor kampten meer studenten met stress en angsten. Een studieschuld van enkele tienduizenden euro's als een molensteen rond je nek is geen prettig vooruitzicht. De kansengelijkheid nam toe binnen het onderwijs en de financiële drempel om verder te studeren werd groter voor kansarme studenten. Zij hebben niet de luxe van een financieel vangnet dankzij mama of papa. Als je dan minder geld krijgt van de overheid, is de stap om te gaan studeren voor velen te groot.

DE PECHGENERATIE

De politieke steun voor het leenstelsel brokkelde snel af, zeker bij de linkse partijen. Begin dit

“

“Veel studenten zijn natuurlijk al afgestudeerd wanneer ze hun voucher krijgen” – Pleun

jaar viel het doek definitief: de nieuwe regering-Rutte kondigde het einde van het leenstelsel aan. In 2023 komt de basisbeurs terug. Een overwinning voor de Nederlandse studenten. Toch is het protest nog niet gaan liggen. Studenten die acht jaar lang onder het leenstelsel studeerden, voelen zich benadeeld. Zij noemen zichzelf “de pechgeneratie”. Bovenop de coronacrisis, de klimaatcrisis en de wooncrisis krijgen ze een fikse studieschuld op hun boterham. Door hun schulden bekomen ze moeilijker een hypotheeklening en dat maakt de zoektocht naar een woning op de overvolle Nederlandse huizenmarkt nog moeilijker. Zeker als ze moeten concurreren met studenten die net voor of na hen begonnen zijn. Deze geluksvogels zullen wél een graantje kunnen meepikken van de basisbeurs.

De jongerenbeweging **nietmijnschuld** protesteert daarom deze maand in Amsterdam. Leenstelsel-studenten kregen gemiddeld dertienduizend euro minder dan basisbeurs-studenten. Om deze inkomsten te compenseren, hebben studenten meer geld geleend, soberder geleefd of dag en nacht gewerkt. Vaak is het zelfs een combinatie van de drie. De studenten van nietmijnschuld eisen daarom een eerlijke compensatie. Ze willen dat elke leenstelsel-student het bedrag ontvangt dat die onder het basisbeursstelsel zou hebben gekregen. Voor deze eisen komen ze samen op straat onder de naam ‘het compensatieprotest’.

onderwijs

Pleun Claassen is een van de studenten die over een paar jaar afstudeert met een studieschuld. Ze legt uit hoe het systeem precies werkt: “Wanneer je begint met studeren kan je op de website van de overheidsdienst voor onderwijs kiezen hoeveel geld je iedere maand wil krijgen, maar het is gemakkelijk om dat de volgende maanden aan te passen. De site kan ook voor jou berekenen hoeveel je best leent, maar ik ken niemand die die functie gebruikt heeft. Iedereen kiest gewoon zelf voldoende om de huur of het inschrijvingsgeld te betalen. Sommige mensen lenen ook voor hun vakanties en vrije tijd, maar ik werk om die te betalen.”

Pleun is zelf niet mee gaan demonstreren, maar ze kent wel mensen die dat gedaan hebben, en ook zij is het niet eens met de compensatie die studenten van haar generatie zouden krijgen. “Studenten krijgen dus ongeveer duizend euro, maar je kan er ook voor kiezen om dat bedrag om te zetten in een ‘studievoucher’ om je verdere studies te betalen. Dat klinkt handig, maar veel studenten zijn natuurlijk al afgestudeerd wanneer ze hun voucher krijgen. Verder is het ook dubbel dat ze die compensatie ook zouden geven aan mensen zonder studieschuld. Er zijn studenten wiens ouders hard gewerkt hebben zodat hun kinderen geen schulden zouden hebben, en zij krijgen dan ook een compensatie, maar daarnaast is er natuurlijk een groep voor wie al die studiekosten niet zo veel voorstellen en zij krijgen nu nog eens geld dat anderen harder nodig hebben.”

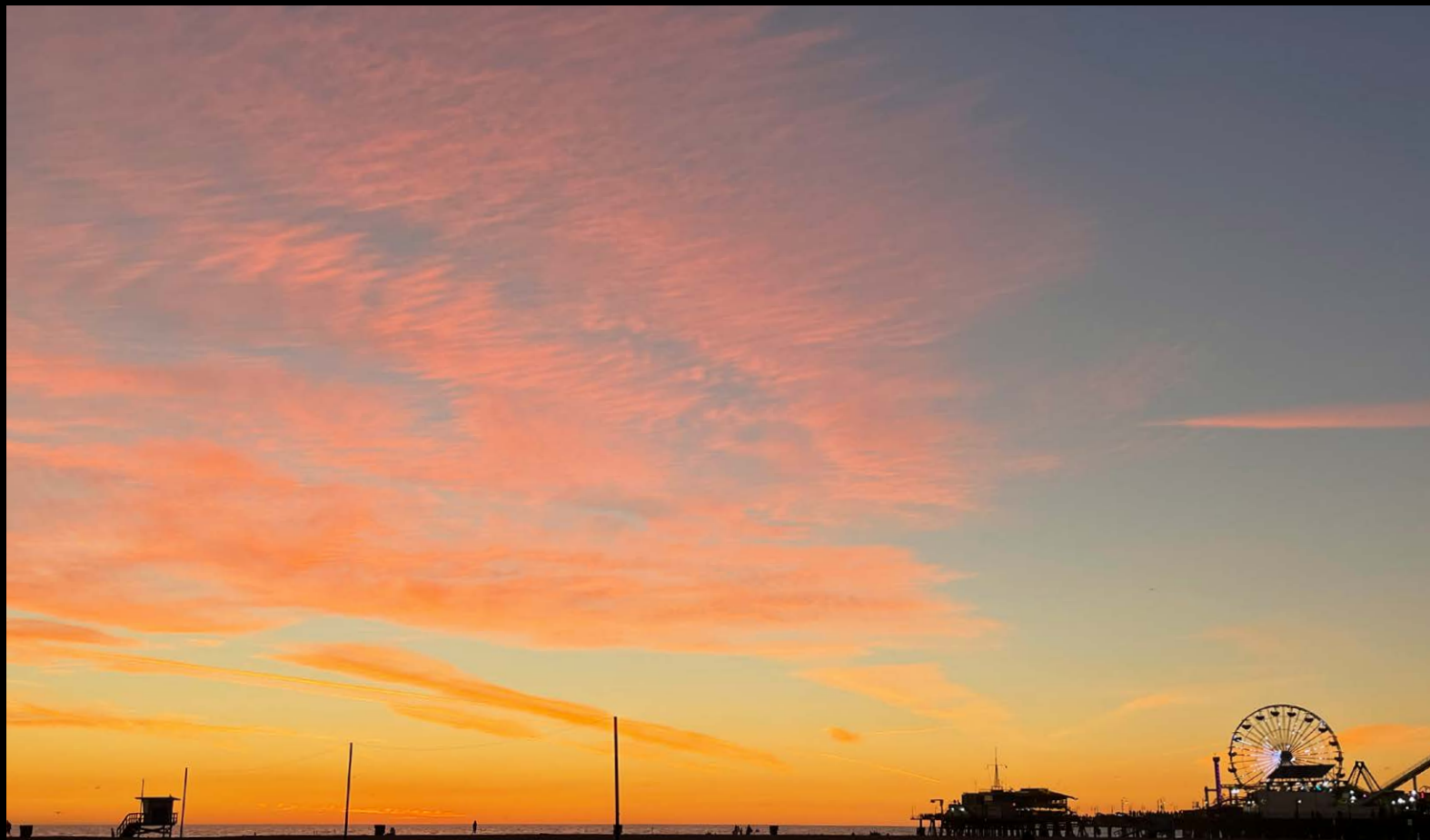

12.25.21

Redacteur Lies ging op Erasmus naar de Verenigde Staten van Amerika en reisde er van New York, 'the city that never sleeps' in het koude noordoosten, tot de prachtige, warme stranden van Los Angeles aan de westkust. En dat allemaal terwijl u zat te verkommeren achter uw treurige bureau.

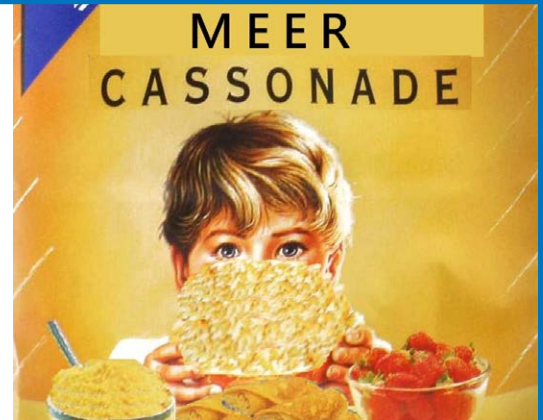
DOOR LIES DE MIDDELEER

DOOR ODILE DE VOS

SUIKER IS NIET ONGEZOND?

Meer suiker eten zonder te verdikken klinkt als een droom, maar is voor sommige Groenlanders een realiteit. De combinatie van darmbacteriën en een suikerarm dieet dat bewoners van Groenland gedurende millennia hebben gevolgd, heeft een genetische variatie opgeleverd die bij twee à drie procent van de Groenlanders voorkomt. Deze afwijking zorgt ervoor dat zij suiker anders absorberen dan de meeste mensen. De suiker die ze eten wordt niet in de bloedbaan opgenomen, maar komt terecht in de darmen, waar die omgezet wordt in een vetzuur dat de eetlust vermindert en het immuunsysteem stimuleert. Daardoor is deze groep over het algemeen gezonder en hebben ze een lager vetpercentage. Het onderzoeksteam van deze studie hoopt de resultaten te kunnen gebruiken voor de behandeling van obesitas en hart- en vaatziekten.

DINOSAURUS ALERT!

Nog nooit was in Europa zo'n compleet skelet van een dinosaurus gevonden. Deze nieuwe soort titanosaurus, wiens skelet in de zuidelijke Pyreneeën werd ontdekt in 1954, draagt de naam 'Abditosaurus kuehnei'. De soortnaam 'kuehnei' is een eerbetoon aan de ontdekker van de dino, **Walter Kühne**. De geslachtsnaam 'Abditosaurus' betekent 'vergeten reptiel'. De reden hiervoor is dat de vindplaats na 1954 vergeten werd tot in 1986, waarbij de opgravingen na een grote storm opnieuw gestopt en vergeten werden. Je kan echter stellen dat het een korte periode van vergetelheid is in vergelijking met de ouderdom van het skelet: 70,5 miljoen jaar! Er wordt geschat dat dit vergeten reptiel wel 17,5 meter lang was en tijdens zijn leven ongeveer veertien ton woog, wat deze soort veel groter maakt dan de gemiddelde titanosaurus in Europa.

OOK VOGELS HEBBEN EEN 'SPOTIFY WRAPPED'

Ze posten op 1 december nochtans geen reses aan screenshots op hun Instagram. De zanggorzen zijn immers bescheiden, of niet? Het is waarschijnlijker dat ze hun topnummers geheimhouden omdat die het meeste succes hebben bij vrouwtjes. De communicatietechniek van de mannetjeszanggorzen komt sterk in de buurt van menselijke taalcomplexiteit. Ze bezitten immers, net als de mens, het talent van langeafstandsafhankelijkheid. Wat een zanggorse op een bepaald moment zingt, hangt namelijk af van wat hij een halfuur geleden zong. Flirtende mannetjes zingen tot twaalf verschillende liedjes van twee seconden, wat bijna een halfuur kan duren want ze hebben ook herhaal- en shuffleknoppen: ze herhalen de liedjes en passen de volgorde aan. Deze geheugencapaciteit is 360 keer groter dan die van een kanarie, die slechts vijf seconden kan onthouden!

Niets beter dan een goed horrorscenario. En geen horrorscenario beter dan een zombie-apocalyps. Maar hoe zouden onze faculteiten hiermee omgaan? Tijd voor een compleet wetenschappelijk verantwoord zombie-onderzoek.

Corona heeft bewezen dat onze maatschappij nog onstabiel is dan de relatie tussen Rusland en Oekraïne. Op elk ogenblik kan er zich een ramp voltrekken die ons leven helemaal in de war stuurt. Het laatste voorbeeld daarvan op universitair niveau was ontegensprekelijk de verandering van het recept van de Brugspaghetti. We moeten dus voorbereid zijn op vergelijkbare scenario's, zoals een zombie-apocalyps.

Indien dit zou voorvallen, zal het centraal bestuur van de UGent snel uit elkaar vallen en zullen de faculteiten kleine eilandjes worden. Dan stelt zich de vraag: wie overleeft het langst? Dit hangt af van drie belangrijke criteria: toegang tot voorraden (zoals eten, drinken en medicijnen), een afgelegen ligging en facultaire specialisaties.

Sommige faculteiten zijn, op basis van deze criteria, ten dode opgeschreven. Sorry advocaten, economen en werklozen in spe, maar de faculteiten Recht en Criminologie, Economie en Bedrijfskunde en Politieke en Sociale Wetenschappen zullen sneller verdwijnen dan een kind in het bisschoppelijk paleis. Nauwelijks voorraden en een zeer centrale ligging zijn hier de belangrijkste verklaringen voor, maar een goede speech of een zesjarenplan zullen de zombies niet op afstand houden.

Andere faculteiten hebben dan weer één sterkte, waardoor ze het langer zouden volhouden: Letteren en Wijsbegeerte heeft haar hoge boekentoren, die uitermate goed te beschermen valt. Psychologie en Pedagogische Wetenschappen en de bio-ingenieurs liggen al verder uit het centrum, en deze laatste zal nog wel wat voorraden achterhouden. De ingenieurs, ten slotte, hebben misschien relatief weinig voorraden en de slechtst mogelijke locatie en infrastructuur, maar als er iemand is die knuppels met prikkeldraad kan combineren, dan zitten die waarschijnlijk op deze faculteit.

We komen tot de faculteiten die als ware herders de bange schaapjes door de crisis kunnen loodsen. Weinig verrassend zijn dit de faculteiten die zich specialiseren in geneeskunde en geneesmiddelen. Farmaceutische Wetenschappen heeft de unieke troef dat ze geneesmiddelen kunnen produceren. Geneeskunde en Gezond-

heidswetenschappen hebben een cafetaria, veel bedden, en liggen ook ver buiten het centrum. Het enige dat je hen kan verwijten, is dat de zombiecrisis waarschijnlijk daar zal uitbreken. Ten slotte is er ook de faculteit Dierengeneeskunde die over enorm veel voedsel en medicijnen beschikt en goed afgelegen ligt. Het enige nadeel is dat het een enorm open campus is en snel zal evolueren in een bond van kleine enclaves.

Helemaal bovenaan staat de faculteit Wetenschappen. Veel voorraden, veel grote gebouwen, en een zeer goede ligging. Met verschillende wetenschappelijke geesten die samenwerken, kan de Sterre uitgroeien tot het baken van de overlevende mensheid. *Scientia omnia vincit*. Maar laat ons realistisch redeneren: de enige zombies die we de komende jaren zullen zien, zijn de studenten die om 5 uur 's morgens van de Overpoort huiswaarts gaan.

LATEN WE PROOSTEN OP TOURNÉE MINÉRALE

DOOR LIES DE MIDDELEER

Tournée Minérale, een initiatief van De Druglijn en Stichting tegen Kanker, wakkert elk jaar een golf van informatie aan omtrent de nadelen van alcoholgebruik en de voordelen van onthouding.

We kennen het allemaal: je zet de bloemetjes buiten met je vrienden, je zou “maar twee pintjes drinken, want morgen heb je les om half negen” en de dag erna maak je – gebogen over de toilet-pot – alweer de levensveranderende beslissing om nooit meer te drinken. Wat doet het met een mens om volledig te stoppen met drinken? Om mythe van feit te onderscheiden wat betreft alcoholgebruik en onthouding daarvan, deden we zelf mee aan Tournée Minérale.

“Wanneer je geen alcohol drinkt, heb je meer energie.” Waar: door je alcoholgebruik te verminderen of volledig stop te zetten geef je

je lichaam rust. Je lever kan recupereren, je voelt je minder suf ... Dit alles resulteert in een betere concentratie, meer volharding en algemeen beter prestatievermogen. Kortom, je voelt je beter in je vel.

“

**Het gemiddeld Belgisch
gezin geeft per jaar 516
euro uit aan alcoholische
dranken**

“Door te drinken slaap je beter.” Niet waar: wanneer je alcohol drinkt, val je misschien wel snel-

ler in slaap, maar je slaapt slechter, onrustiger en oppervlakkiger. Wanneer je dus je alcoholgebruik stopzet, slaap je vaster en dieper.

“Niet drinken spaart geld uit.”

Waar: gin-tonic, een fles cava, wat cocktails op café en een paar zware biertjes: we weten allemaal dat alcohol best wat geld kost. Volgens onderzoek van het Vlaams expertisecentrum voor Alcohol en andere Drugs uit 2018 gaf het gemiddelde Belgische gezin 516 euro uit aan alcoholische dranken. Voor de trage rekenaar: dat zijn twee combitickets voor Rock Werchter, een vliegtuigticket naar Zuid-Afrika of een aantal citytrips dat je met dat geld kan betalen.

1 pintje

=

6 x

1 sterk bier

=

11 x

1 glas wijn

=

5 x

1 cocktail /
sterke drank

=

11 x

“Door alcohol uit je dieet te schrappen, val je af.” Waar: om

een gezond gewicht te behouden, wordt er vooral rekening gehouden met voeding, maar weinigen beseffen dat ook alcohol een grote invloed heeft op je gewicht. Alcoholische dranken hebben geen enkele voedingswaarde, maar door de grote hoeveelheid calorieën die ze bevatten, rekenen ze wel zwaar door op de weegschaal. Wie bewuster met alcohol omgaat, zal dus een gezonder gewicht bekomen.

“Door alcohol te vermijden gaat je huid meer stralen.”

Waar: het zout in alcoholische dranken droogt je uit en dat ziet men vooral aan het grootste orgaan van het menselijke lichaam: de huid. Wanneer je uitgedroogd bent, gaat je huid er vaal uitzien en zijn er meer rimpels zichtbaar. Wanneer je dus een glas bier inruilt voor een glas water gaat je huid er frisser en jonger uitzien.

“Geen alcohol, geen kater.”

Waar: wie graag drinkt, heeft het vast wel al die oneindige kater op zaterdagochtend meegemaakt. Je voelt je niet alleen ellendig, je verliest ook veel tijd met uitzielen. Lees: tijd die je zonder kater veel productiever had kunnen spenderen.

Kortom, je lichaam kan herstellen en je gaat er beter uitzien. Er zijn dus heel wat voordelen verbonden aan het vermijden van alcoholische dranken. We kunnen dan ook niet ontkennen dat alcohol een destructief effect heeft op ons lichaam. Een hele dag met hoofdpijn rondlopen of met je kop aan de toiletpot gekluisterd zitten na een stevig nachtje stappen lijkt dan wel relatief onschuldig, maar het kan zwaardere gevolgen hebben dan je aanvankelijk dacht. Op lange termijn kan (overmatig) alcoholgebruik leiden tot verscheidene kankers,

aandoeningen aan de lever, pancreas, hersenen, en het bredere zenuwstelsel, een ongeneeslijke verslaving, enzovoort.

Ook al kent iedereen deze nefaste gevolgen van alcoholgebruik, toch ondervinden veel mensen moeite om nee te zeggen tegen alcohol. Hoe komt dat? Alcoholconsumptie is een sociaal gewoontegedrag en vormt een belangrijk deel van onze cultuur. Velen ervaren dan ook een sociale druk om erbij te horen en willen niet uit de groep vallen. Denk maar aan familiefeesten of cafébezoekjes met je vrienden en de rare blikken die je krijgt wanneer

alcohol willen drinken is voor velen ondenkbaar.

“

**Het gemiddeld Belgisch
gezin geeft per jaar 516
euro uit aan alcoholische
dranken**

je een kamilleteetje vraagt in plaats van een cava of een pintje. Je hebt al een goed excuus nodig om te verantwoorden waarom je niet drinkt, want simpelweg geen

Tournée Minérale daagt de Belgische bevolking uit om de hele maand februari geen alcohol te drinken. Het initiatief werd geboren in 2017 en kende in zijn eerste levensjaar al 120.000 deelnemers. Mensen die de uitdaging aangaan, doen dit dan ook om uiteenlopende redenen zoals het steunen van kankeronderzoek, om de eigen gezondheid te bevorderen of simpelweg omdat ze van een uitdaging houden.

Roma Invicta

DOOR KEANU COLPAERT
BEELD DOOR COLLIN CARDON

Het Romeinse Rijk is, spijtig genoeg, al even dood. Hun glorie is echter een hoop prestige, waardoor veel andere rijken, naties, dictators en anderen zielig claimden dat zij de enige échte opvolgers waren. Had iemand gelijk?

OMA ROMA

Voor zij die niet goed opgelet hebben tijdens de lessen geschiedenis en Latijn is het waarschijnlijk nodig om een kleine opfrisser over de val van het Romeinse Rijk (RR) te krijgen. Het RR is eigenlijk tweemaal gevallen, een beetje zoals je oma voor ze naar het rusthuis gebracht werd. Dit komt omdat het RR, net zoals je oma, in de derde eeuw een beetje een crisis had. Een hele toffe kerel, **Constantijn**, won ergens tijdens die crisis een oorlogje en verplaatste zo de hoofdstad van Rome naar, hou je vast: Constantinopel. Je oma, het RR dus, kon echter niet kiezen tussen Rome en Constantinopel en besloot dan maar twee verschillende levens te leiden: het West-Romeinse Rijk en het Oost-Romeinse Rijk. Jammer genoeg (maar gelukkig voor je oma) ging het West-RR ten onder, waarna het Oost-RR nog relatief lang en gelukkig leefde. Ook minnaars genaamd Constantino-pel gaan echter ooit ten onder, en ergens in het jaar 1453 valt ook het Oost-RR. Iets met christenen op tocht naar je kruis, waarschijnlijk boos om het overspel van je oma.

ERFENISKWESTIES

Net zoals bij familiesterftes was er een heel gedoe rond de erfenis. Aangezien Rome zelf een paar keer in de fik gestoken was en Constantinopel ook niet in al te beste staat verkeerde, ging het minder over goederen en meer over status. Als je namelijk kon zeggen dat je afstamde van het enige echte RR, dan kon je doen alsof je keiveel

(spirituele) macht had. Rome was namelijk zo cool in *den ouden tied* (ook wel bekend als de oudheid) dat je per associatie ook cool werd.

De eerste persoon om dat te doen was **Karel de Grote**, die ergens tijdens de koffietafel schreeuwde dat hij de enige echte opvolger was van het RR. De priester van dienst vond dat niet zo'n slecht punt en promoveerde hem pardoes tot eerste keizer van het Heilige Roomse Rijk. Wat is het toch fijn als je even kan

“
**Karel de Grote
schreeuwde tijdens de
koffietafel dat hij de
enige echte opvolger was
van het Romeinse Rijk**

vergeten dat het RR niet altijd even vriendelijk was voor christenen. Karel sterft en na een hele hoop hertekenen van lijnen komt het Heilige Roomse Rijk ongeveer overeen met het huidige Duitsland. Tot **Napoleon** opperde: “*Moh, da's best een cool ding. Stoort niemand als ik het overneem, toch?*” En ook hij besloot om zich uit te roepen tot enige échte opvolger van het RR. Napoleon wordt echter ook verslagen, en niemand minder dan **Hitler** besluit een slordige eeuw later te zeggen dat nazi-Duitsland de echte opvolger is van het RR.

STIEFPAPA CONSTANTIJN

Al deze mannen vergeten echter makkelijk dat Oma Roma eigenlijk voor haar minnaar Constantijn koos. De enige echte erfgenaam moet dan wel uit die lijn komen. Wanneer Constantinopel in 1453 valt, is de enige persoon met een deftige claim op iets van erfenis van het RR een of andere Russische keizer. Verklaart overigens ook waarom het woord ‘tsaar’ een verbastering is van ‘caesar’. Deze keizerlijke lijn wordt echter uitgemoord tijdens de Russische Revolutie. Na wat intermezzo's ontstaat zo de USSR, de “Ultieme Senatoren ‘S werelds: Rusland”. Het is dus mijn mening als expert dat Sovjet-Rusland de échte glorie van Rome verdient.

Союз нерушимый республик свободных.

Сплотила навеки Великая Русь.

Natuurlijke selectie is hip en heeft soms rare kuren. Talloze dieren kunnen zich vandaag beter voortplanten, beter aan eten geraken, of zich beter verstoppen. Maar de mens, mooiste der schepsels, mag ook niet ontbreken.

Mensen passen zich constant aan hun omgeving aan: studenten kweken een tweede lever, ingenieursstudenten een ongezonde slaapritme en rechtenstudenten een superioriteitsgevoel. Behalve deze tweede lever zijn deze veranderingen niet echt indrukwekkend, maar er is een bepaalde bevolkingsgroep die dit alles ver achter zich laat.

SCUBADUIKEN ZONDER SCUBA

In Maleisië, Indonesië en de Filipijnen vinden we namelijk de Bajau. Dat deze groep niet zo bekend is, is vast en zeker te wijten aan het feit dat hun naam klinkt als een uiterst ruraal West-Vlaams scheldwoord. Maar zij hebben bereikt waar waterratten en amateurduikers enkel van kunnen dromen: ze kunnen hun adem dertien minuten lang inhouden en dieper dan zeventig meter onder water duiken met enkel zelfgemaakte zwembrillen en duikgordels. Ter vergelijking: dit is iets meer dan de spanwijdte van een Boeing 747.

Hoe in godsnaam slagen ze hierin zonder duikfles, wetsuit of zelfs wasknijper? Moeder Natuur, diva die ze is, heeft hier een vinger in de pap. Uit onderzoek van doctor **Melissa Ilardo**, gespecialiseerd in evolutionaire genomica, blijkt dat de Bajau-duikers een veel grotere milt hebben. In vergelijking met nabijgelegen volkeren die van de

landbouw leven, zijn hun milten een anderhalf keer groter. Een hypothese over de functie van de milt die hierbij zeer goed aansluit, is dat deze een reservoir is voor geoxideerde rode bloedcellen: een soort van biologische duikfles dus. Wanneer de milt samentrekt, bijvoorbeeld door contact met koud water, komt er dan een extra boost zuurstofrijk bloed vrij, die ervoor zorgt de Bajau-duikers minder nood hebben aan ademen en dus hun adem langer kunnen inhouden.

ZEENOMADEN

Natuurlijke selectie zorgde ervoor dat dit Bajau-volkje een milt heeft waarop zelfs Superman jaloers is. De Bajau worden ook wel 'zeenomaden' genoemd, maar in plaats van over land, trekken zij over zee. Ze wonen op woonboten, of bouwen soms tijdelijk een palendorp

op zee en leven van het verzamelen van schaaldieren. Doordat ze deze vorm van leven al millennia lang volhouden, mag het niet verbazen dat Moeder Natuur hen een duwtje in de rug wou geven. Dit duwtje komt onder de slaapwekkende naam 'PDE10A': een gen dat instaat voor het produceren van hormonen in de schildklier die de grootte van de milt zouden bepalen.

Dit is niet alleen een leuk weetje voor je volgende date of jobinterview, het is ook goed nieuws voor de medische sector. In de geneeskunde zijn er veel situaties waarin lage zuurstofniveaus problemen of bijwerkingen veroorzaken voor patiënten. Het is daarom goed mogelijk dat dokters in de toekomst een extra grote zucht van opluchting zullen slaken.

Antidepressiva: een kuur van lange duur?

Frieten, wafels en enorm hoge zelfmoordcijfers. Op het vlak van mentale gezondheid heeft België nog veel te leren. Meer dan één miljoen inwoners slikken dagelijks een antidepressivum.

DOOR THOMAS DE PAEPE & NETTE DE SCHRIJVER

België is een ongelukkig land: we hebben hoge zelfmoordcijfers en het weer is vaak kut. We zitten met meer dan 100.000 langdurige burn-outs en depressies. Dit proberen we soms op te lossen met antidepressiva: een miljoen belgen slikken het. Maar gebruiken ze het juist? Een depressie is een ziekte en zou ook zo behandeld moeten worden. Er is niemand die vreemd opkijkt wanneer iemand een Dalfalgan neemt tegen de hoofdpijn, dus waarom doen ze dat wel als het om een antidepressivum gaat? De ellenlange wachtlijsten door een nijpend tekort aan psychologische hulp dragen mee bij tot een zwijgcultuur rond dit thema.

De behandeling met antidepressiva werkt wel. Mensen voelen zich vaak beter wanneer deze stoffen hun hersenen wat stutten. Ze werken het best in combinatie met therapie en de juiste context. Na het aanslaan van de medicatie,

wordt die best nog zes maanden lang doorgenomen, maar ook niet veel langer. Het toegevoegde effect zou dan immers nihil zijn. Stoppen met de behandeling is echter zeer

“

“Patiënten zien hun eigen kracht niet. Ze denken dat het antidepressivum alles doet”

– Ellen Van Leeuwen

moeilijk. Vaak is het niet zeker of terugkerende symptomen te wijten zijn aan ontwenningssverschijnselen of een hervalling in de depressie. Onderzoekster **Ellen Van Leeuwen** (UGent) merkt op dat dit een probleem is waar tot dusver zelden onderzoek naar werd gedaan. Van

Leeuwen deed haar doctoraatsonderzoek over het beëindigen van een antidepressivakuur. Door het gebrek aan research over stoppen met antidepressiva zijn de meeste patiënten, en artsen, onvoldoende geïnformeerd over het correcte stappenplan. Vier op de tien patiënten nemen zelfs decennialang antidepressiva. Echter, evaluering met een goede opvolging van de kuur ontbreekt. Daarnaast is het ook niet algemeen bekend dat de kans op nevenwerkingen groter wordt naarmate de periode van inname langer is.

KAN JE GELUK VOORSCHRIJVEN?

Antidepressiva zijn in ons land niet vrij te verkrijgen. Enkel een huisdokter of een psychiater mag een kuur starten en je antidepressiva voorschrijven. Bij psychologen ontbreekt de medische vooropleiding om medicatie te mogen aanbieden. De stap naar medicatie wordt bijgevolg niet snel gezet. Overi-

gens volstaat bij de meeste patiënten psychologische hulp. Is dat niet het geval, dan kunnen antidepressiva – mits correct gebruik – een oplossing betekenen.

Een antidepressivakuur wordt opgedeeld in verschillende fases. Je begint meestal met een lage dosis die langzaam wordt verhoogd tot je aan de gewenste hoeveelheid komt. Hierna kan je de medicatie tot zes maanden lang innemen. Na deze periode neemt het werkzame effect af en hoor je de kuur af te bouwen.

HOE STOP JE MET EEN KUUR?

Het stoppen met antidepressiva is geen evidente zaak. Veel patiënten nemen de medicatie veel langer dan goed is omdat ze angst hebben terug te vallen in de donkere gedachten die ze hadden vóór de behandeling. Bij het nemen van antidepressiva op lange termijn worden de gebruikers er afhankelijk van. Dat wil niet zeggen dat er een verslaving ontstaat, maar de

patiënten voelen zich vaak zwak en denken dat ze de pillen nodig hebben, waardoor stoppen niet eenvoudig is. Ellen Van Leeuwen getuigt: “Ze zien hun eigen kracht

“

**“Ik heb dat
antidepressivum
nodig’, denkt de
patiënt. Zo start een
spiraal van angst bij
gebruiker en arts”
– Ellen Van Leeuwen**

niet. Ze denken dat het antidepressivum alles doet. ‘Ik heb dat antidepressivum nodig’, denkt de patiënt. Zo start een spiraal van angst bij gebruiker en arts.”

DOKTERSDRUK?

Als arts is het niet eenvoudig om een antidepressivakuur een halt

toe te roepen. Soms wisselen patiënten van huisdokter als de vorige arts de kuur wou stopzetten. Dat is iets wat artsen te allen tijde willen vermijden. Antidepressiva hebben ook minder zichtbare bijwerkingen, waardoor er minder snel reden wordt gezien om de kuur stop te zetten.

Een studente (20) getuigt: “Ik weet, eerlijk gezegd, niet meer wanneer ik begon met het nemen van antidepressiva. Ik heb ondertussen al verschillende gefaalde ervaringen gehad met psychologen, dus momenteel is mijn medicatie de enige hulp. De kuur wordt ook niet goed opgevolgd. Wanneer mijn medicatie op is, ga ik naar mijn huisarts en die schrijft nieuwe voor zonder door te vragen. Zelf praat ik er zonder problemen over, maar ik ken meerdere mensen die het een evidentie vinden om hierover te zwijgen omdat het nu eenmaal altijd zo is geweest.”

Het gebruik en het stopzetten van het gebruik van antidepressiva heeft duidelijk meer aandacht nodig. Het is belangrijk dat patiënten beseffen dat zij degenen zijn die het meeste doen. Het is perfect mogelijk om de kuur op een veilige manier af te bouwen en verder te gaan zonder de negatieve neveneffecten van de medicatie te ervaren.

RECENSIE: 'REPertoire' DOOR JAMES ACASTER

DOOR LIES DE MIDDELEER

James Acaster – bekend van zijn hilarische oneliners in 'The Great British Bake Off' – is een Britse stand-upcomedian wiens comedyshow 'Repertoire' sinds 2018 op Netflix staat. Wij keken ernaar en zagen dat het goed was.

In de vierdelige comedyshow – bestaande uit 'Recognise', 'Represent', 'Reset' en 'Recap' – presenteert James Acaster al lachend zijn baanbrekend broodonderzoek, leert hij je hoe je kunt flirten tijdens 'Twister', voert hij een remix van het voetbalnummer 'Kettering Town FC' op, en nog zo veel meer. Doorheen de vier afleveringen puzzel je Acasters verleden samen als oplichter in de honingindustrie, waarna hij onder getuigenbescherming van identiteit verandert en verkeersbriga-

dier wordt, en uiteindelijk gepromoveerd wordt tot agent die undercover gaat als stand-upcomedian.

James Acasters 'Repertoire' is grappig en slim geschreven. De vier afleveringen lijken aanvankelijk los van elkaar te staan, maar vormen toch één geheel wanneer het je uiteindelijk lukt om alle sketches en moppen op een tijdlijn te plaatsen. Naast zijn woorden weet Acaster het publiek ook aan het lachen te brengen met zijn onbeholpen lichaamshouding en alleszeggende gelaatsuitdrukkingen. Ook ondervind je, in tegenstelling tot veel andere buitenlandse comedy, geen cultuurbarrière: deze Britse comedian is heel toegankelijk voor een Vlaams publiek.

RECENSIE: 'AFTER LIFE'

DOOR LIES DE MIDDELEER

Onlangs kwam het derde en daarmee ook laatste seizoen van 'After Life' uit, de Britse dramaserie over de dood en het leven. Deze zwarte komedie laat je huilen en snorren, maar vooral lachen.

Tony Johnson (gespeeld door **Ricky Gervais**) staat cynisch in het leven nadat zijn vrouw en liefde van zijn leven **Lisa** gestorven is aan borstkanker. Hij ziet het nut van het leven niet meer in en het enige wat hem ervan weerhoudt zichzelf de das om te doen, is zijn hond, die op cinematografisch tactische momenten blaft om eten. In plaats van tot zelfdoding over te gaan, besluit hij de wereld te straffen door te doen en te laten wat hij maar wil. Door zijn grote mond, zwarte humor en onverschillige levenshouding stoot Tony vrienden

en collega's af, ook al blijken zij achteraf meer met hem gemeen te hebben dan hem lief is.

Wanneer Tony zijn mening over het bestaan toch herziet, werkt zijn hervonden liefde voor het leven zo aanstekelijk dat je er als kijker zelf gelukkig van wordt. Niet alleen is de relatie tussen Tony en Lisa één van de mooiste en meest liefdevolle relaties op tv, Ricky Gervais slaagt er ook in om je drie seizoenen lang tussen de tranen door te laten lachen met zijn cynische wereldbeeld.

Kortom, 'After Life' is een hartverwarmende serie die ons ook kan laten lachen, en waar veel kijkers die zelf al iemand verloren, zich in kunnen herkennen.

Ode aan aan de liefde: Normal People

DOOR HELENA NOPPE

Ik vond de serie wel beter. Wacht, wat? Nee, niet het antwoord dat ik meteen van mezelf had verwacht. Toch wist de dramareeks 'Normal People', gebaseerd op het gelijknamige boek van Sally Rooney, deze verrassende vaststelling uit te lokken.

Het alom geprezen boek 'Normal People' van **Sally Rooney** kreeg in 2020 een al even hooggeprezen fictiereeks. Net als het boek volgt de serie het turbulente, maar bovenal hartverscheurende liefdesverhaal van **Connell** en **Marianne**. Twee tieners uit hetzelfde Ierse stadje, maar uit twee verschillende werelden. Hij is een populaire arbeiderszoon, zij is een buitenbeentje uit een rijke maar disfunctionele familie. Toch slaat de vonk over, tot hun verborgen relatie niet veel later schipbreuk lijdt. Op het befaamde Trinity College in Dublin kruisen hun wegen elkaar opnieuw. Hun ooit stukgelopen relatie krijgt een nieuwe kans, maar miscommunicatie en onzekerheid blijven hen parten spelen. Zo wordt dit herkenbare, maar tegelijk tijdloze liefdesverhaal twaalf afleveringen lang uitgespeeld.

Wat ongetwijfeld bijdraagt tot het succes van de reeks, zijn de uitmuntende acteerprestaties van

hoofdrolspelers **Paul Mescal** en **Daisy Edgar-Jones**, die respectievelijk de rol van Connell en Marianne op zich nemen. Toegegeven, we nemen nooit graag afscheid van het beeld dat we al hadden opgebouwd van personages in ons hoofd. Toch weten beide acteurs een gezicht te geven aan de twee jonge, schuchtere protagonisten die maar niet duidelijk kunnen maken wat ze voor

elkaar voelen. Dat zorgt maar al te vaak voor een geladen sfeer tussen de personages, die Mescal en Edgar-Jones op weergaloze wijze weten te vertalen naar het scherm. Ook de intimiteit tussen Connell en Marianne weten de acteurs prachtig neer te zetten. Het is het soort intimiteit die trouwens verder gaat dan het puur lichamelijke,

waarbij beide partijen zich uiterst veilig en gekoesterd voelen. Net die intimiteit wordt in deze reeks zodanig mooi in beeld gebracht dat ze als het ware voelbaar wordt. Samengevat: de serie doet volop hunkeren naar meer van dit jonge talent. Persoonlijk doet Edgar-Jones me dan weer weemoedig verlangen naar mijn eigen froufrou uit lang vervlogen tijden.

Het einde van de reeks laat je niet achter met een somber gevoel want na een jarenlang spel van aantrekken en afstoten, lijken beide protagonisten zichzelf ontdekt te hebben. En zo vinden ze elkaar. Los van hun verschillen of gebreken, komen ze tot de hartvertederende conclusie dat het altijd in orde zal komen tussen hen. Het geeft de kijker misschien geen groots en meeslepend einde, maar vormt wel een prachtige ode aan de liefde in haar meest pure vorm. En zo wist deze reeks tranen in mijn ogen op te laten wellen, en dat nog sneller dan het boek.

“

**Het is het soort
intimiteit waarbij
beide partijen zich
uiterst veilig en
gekoesterd voelen**

Maarten Bastiaensen dicht over de stad en de vrouwen

DOOR CHARLOTTE MONBAILLEU
BEELD DOOR IAN DE WEERDT

DE GROTE DROOM IS EEN EIGEN LOCKER IN DE KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

Maarten Bastiaensen, professioneel flierefluter, audiomaker en dichter, goot zijn rondzwervingen en de ervaring van het plotse verlies van zijn beste vriend in de rauwe poëziebundel 'De stad en de vrouwen – De dagen donkergrijs'.

Waar is je schrijven begonnen?

"Ik heb altijd de neiging gehad om hetgeen in mijn hoofd zit, er met woorden uit te krijgen. Soms zie ik iets of heb ik een bepaalde zin in mijn hoofd en dan moet dat er gewoon uit. Zonder al te zweverig te doen, maar het is een soort dwingende kracht van binnenuit. Op een manier is het levensgevaarlijk om met mij om te gaan, want alles wat je zegt, kan vroeg of laat ergens verschijnen. De mensen om me heen zijn vaak onbedoeld of onverwachts poëtisch en dat verwerk ik graag. Soms durf ik *overgoten* gesprekken met vrienden opnemen om hun accidentele goud te

recuperen. Ik heb wel een zekere liefde voor alles wat met roes en waas te maken heeft."

heb ik heel lang niet gedeeld. Hoe ver kan je daarin gaan? Je kan niet voorspellen hoe jouw woorden binnenkomen bij iemand anders."

“

“Als je het neerschrijft, bestaat het op een andere manier dan enkel in verdriet”

Je bundel is een soort dagboek van een rouwproces: een heel intense zaak voor jou en je omgeving. Hoe komt zo iets tot stand?

"Rouw is een verdriet dat zo heftig is, dat je zou ontploffen als je het in je hoofd zou houden. Je neemt je verdriet en wie die persoon was, en maakt daar een donker gedicht over. Je schrijft vanuit je eigen pijn en wilt dat ook delen, maar het is een moeilijke, vaak gevoelige balans. Sommige gedichten zijn heel beeldend en scherp, die

Is het een soort therapie?

"Op een manier wel. Je kan iets honderd keer vertellen, maar als je het neerschrijft, bestaat het op een andere manier dan enkel in verdriet. In die zin is schrijven dus een soort therapeutische noodzaak. Mijn poëzie is een ruw rouwproces. De bundel reflecteert een heel duidelijke 'voor' en 'na' de dood van mijn beste vriend **Francisco**. De donkerte sluipt erin."

Poëzie is dus iets heel persoonlijks, laat je je gedichten makkelijk nalezen?

"Ik heb een boekenclub (*lacht*). Zij hebben mijn bundel volledig gelezen en wat aanmerkingen gegeven. Ik ben vaak best trots op wat ik schrijf en dan is het handig dat ik gezegend ben met geïnteresseerde vrienden die niet terugdeinzen voor de nodige opmerkingen. Kritiek is niet altijd eenvoudig, maar ook het lezen van andere sterke schrijvers maakt het soms lastig. Dan denk je al snel: "Zo goed kan het toch nooit zijn." In dat licht is

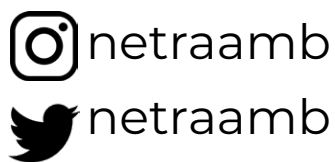
schrijven ook een manier om je plaats te vinden tussen anderen.”

Je bent een audiomaker. Heb je plannen om je teksten naar dit medium te vertalen?

“Zeker. Niet per se muzikaal, maar eerder met *field recordings*. De stad is een soort onbenoemde in mijn schrijven, het decor waarin ik mijn leven leid, dat soms ook naar voren treedt. De stad wordt vooral poëtisch door hetgeen erin gebeurt. Ze komt tot leven door het geluid en de drukte. Zo’n decor leent zich tot spelen en experimenteren; het brengt de gedichten tot leven.”

Heb je een ultiem doel?

“De grote droom is een eigen locker hebben in de Koninklijke Bibliotheek in Brussel, tussen alle grote Belgische schrijvers. Op iets kortere termijn staan er nog verschillende lezingen op de agenda in Brussel en Antwerpen – verschillende ‘varianten’ hebben de planning in de war gebracht – maar de concretere info wordt nog op mijn socialemediaprofielen geplaatst.”

REGEN IN AUGUSTUS - MAARTEN BASTIAENSEN

Regen in augustus
zaterdag met vrouw
ananas aan de kerk
en immer geradeaus
fietsen door een stortbui.
Ze kijkt regelmatig in mijn ogen
en staat schattig met mijn trui.

Zondagmiddag, fascisten op tv
netjes in een maatkak
en kostuumschoenen in plaats van
laars met stalen hak.

Denken aan gisteren
zaterdag met vrouw
een uitstap naar Kreta
en ik maar dromen van wat zou,
haar geschiedenis verkend:
je kent de steden waar ze woonde
je hebt haar reeds een toekomst toegekend.

Zondagavond in het nutteloos bestaan
alles om te procrastineren
van wat dringend aandacht vraagt,
dus nog maar eens masturberen
zodat de tijd sneller wegdraagt.

Denken aan het koude afscheid
-geen kus bij de kermis –
was het mijn bescheidenheid
of haar onwil?

Regen in augustus,
zaterdag met vrouw
langzaam wordt de stad stil.

Met één been in de vrijheid

DOOR CHARLOTTE MONBAILLEU & HANNES BLOCKX
BEELD DOOR ODILE DE VOS

De overgang van gevangene naar vrije burger is op zijn minst uitdagend te noemen. Hoe re-integreer je in een samenleving waar je zo lang geen deel van uitmaakte?

Het leven in de Belgische gevangenis is verre van aangenaam. Dat bewijzen de veroordelingen van de Belgische Staat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Toch verkiest een meerderheid van de gedetineerden hun gevangenisstraf volledig uit te zitten in plaats van een voorwaardelijke invrijheidstelling.

LIEVER VOLLEDIG VAST DAN HALF VRIJ

De voorwaardelijke of voorlopige invrijheidstelling is een belangrijk onderdeel van het huidige maatschappelijke re-integratiekader. Het kan gezien worden als een proefperiode. Gedetineerden krijgen, met toestemming van de rechter, de mogelijkheid om geleidelijk en onder strikte voorwaarden en elektronisch toezicht terug deel uit te maken van de samenleving. Ze moeten een vaste verblijfplaats en een job hebben, maar ook een sociaal reclasseringsplan uitvoeren om hun re-integratie te versterken. Dit alles wordt begeleid door justi-

tieassistenten. Zij stellen een duidelijke planning op; de hele dag is tot in het kleinste detail gepland. De terminologie en procedure zijn afhankelijk van de duur van de gevangenisstraf. Gaat het over een gevangenisstraf van maximaal drie

“

De recidivecijfers zijn hoog

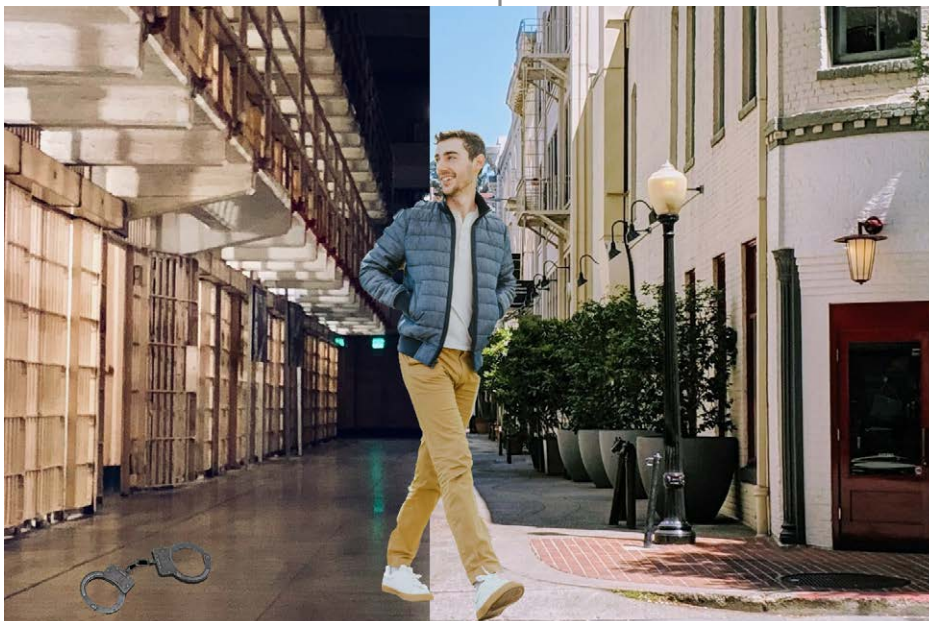
jaar, dan spreekt men over een voorlopige invrijheidstelling. Bij een gevangenisstraf van meer dan drie jaar wordt de term voorwaardelijke invrijheidstelling gebruikt. In theorie is er dus een duidelijk re-integratiekader, maar waarom kiezen zoveel gedetineerden er dan voor om hun straf gewoon in de gevangenis uit te zitten?

Directeur-generaal van het Gevangeniswezen, **Rudy Van De Voorde**, haalt aan dat het voor steeds meer gedetineerden aantrekkelijker lijkt

om hun vrijheidsstraf volledig uit te zitten. Bij het vrijkomen zijn ze immers niet gebonden aan de strenge voorwaarden, opvolging en controle die bij voorwaardelijke invrijheidstelling komt kijken. Die evolutie moet ons zorgen baren. De recidivecijfers zijn hoog. Zonder begeleiding ontstaan scenario's waarbij mensen vrijkomen die geen plek hebben om naartoe te trekken, die geen sociaal vangnet hebben. Dat kan een serieuze bedreiging vormen voor de maatschappelijke veiligheid.

RECIPE FOR SUCCESS?

Daarom pleit Van De Voorde voor een duidelijker kader. In het huidige systeem botsen alle betrokken partijen op onzekerheid: de dader, het slachtoffer en de rechter. Hij ziet een 'vrijheidsstraf' in twee fasen: het fysiek uitzitten van de straf en een luik met controle, toezicht en begeleiding bij de re-integratie in de samenleving. Het kader dat de gevangenis biedt is redelijk kunstmatig. Het biedt niet de juiste voorbereiding om de samenleving opnieuw te betreden. Je kan niet voorspellen hoe iemand zich zal gedragen wanneer die structuur wegvalt. Zonder stevig sociaal netwerk, een (vooruitzicht op) huisvesting, financiële middelen en een job, wordt integratie een heel stuk moeilijker. Net daarom is post-penitentiaire begeleiding een essentieel onderdeel van de straf, de echte beproevingen liggen immers buiten de muren van de gevangenis.

TIJD VOOR FINALITEIT

Een emotioneel gemartelde filosoof zei ooit: “*Never say never*”. Ikzelf kan me perfect aansluiten bij deze botte afwijzing van de finaliteit. Finaliteiten zijn namelijk nooit écht finaliteiten. Je kan niet zeggen dat iets voor altijd is afgesloten, want je weet nooit of het al dan niet toch nog eens kan gebeuren. Zo dacht ik dat ‘Red’ – mijn break-upalbum *par excellence* – een *one time thing* was. Tot **Taylor Swift** besloot om dat album nog eens op te nemen en zelfs te verbeteren. Ik dacht ook dat fascisme dood was, maar kijk wie nu uit de dood aan het opstaan is. De economische crisis van 2008 zou ook maar één keer in een generatie voorkomen, en kijk waar we nu staan.

Deze hele, vrij redelijke discussie hierboven verbergt eigenlijk een emotionele waarheid: ik kan niet omgaan met afsluiten. De gedachte dat niets ooit écht gedaan is, rijt mijn hart open. Alsof iemand pianosnaren in mijn ziel gehaakt heeft en dan een trieste ballade is beginnen spelen. Af en toe voel ik de zachte *pull* van een zware do die om aandacht vraagt. “Je dacht toch niet dat het echt gedaan was?”, zegt die dan. De ballade wordt mettertijd trager, zachter, meer gestaag. Zoals alle andere zaken lijkt ze echter nooit voorbij. Je weet nooit wanneer de dol-

le pianist besluit uit zijn sluimer te ontwaken en nog eens een deuntje te tokkelen. En ik? Ik blijf voortgaan met een collectie onafgewerkte aria’s ter grootte van de bibliotheek van Alexandrië.

“

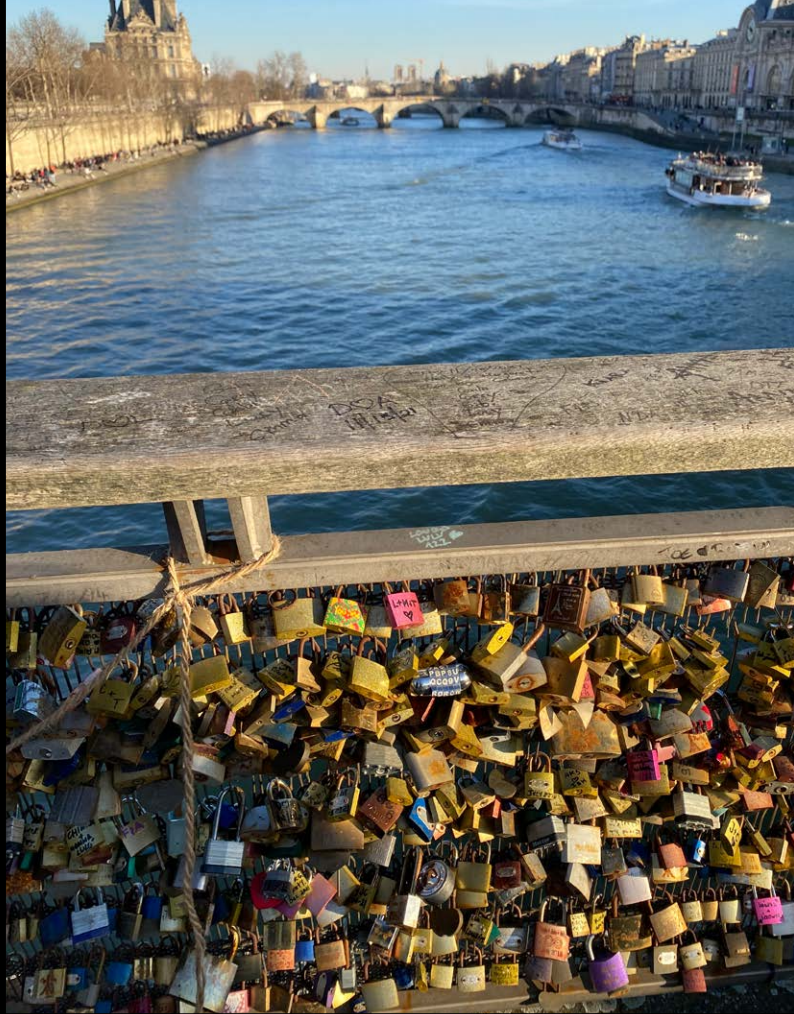
**Alsof iemand
pianosnaren in
mijn ziel gehaakt
heeft en dan een
trieste ballade is
beginnen spelen**

Zo beweeg ik mij door dit bestaan, omgaand met een resem aan toch-geen-finaliteiten, gesmeten in de willekeur van het alledaagse. De enige zekerheid is het einde van de rit, de ultieme finaliteit. Ik verlang er niet naar, maar stiekem brengt het me wel tot rust, dat finale punt. Wetende dat de bibliotheek van Alexandrië

ooit wel affikte, dat ook de onafgewerkte ballades ooit hun einde bereiken; hopen dat de curators er wat mooie stukken uit kunnen kiezen om te verspreiden. Wie weet pikt een andere pianist wel de ballade op en synthetiseert hij die samen met andermans ballades. Zo is het einde toch geen einde, maar worden we verder gedragen in de symfonie van deze wereld.

Ik denk dat ik daar deze spreekbuis ga eindigen, om de pianist toch een positieve noot te laten bespelen. Alhoewel, wie weet kom ik er ooit nog op terug. ‘Uitstel is geen afstel’, zeggen ze dan, zeker?

DOOR COLLIN CARDON & KEANU COLPAERT

De laatste tijd regende het klachten over grensoverschrijdend gedrag aan de UGent. Maar nu is er – eindelijk – licht aan het einde van de tunnel.

Groot feest op de kantoren van Trustpunt, dat als aanspreekpunt voor grensoverschrijdend gedrag binnen de UGent functioneert: al drie dagen lang is er geen enkel geval van grensoverschrijdend gedrag gemeld. “Dat is dus 72 uur hé!”, klinkt het opgewekt aan de andere kant van de *videocall*.

72 UUR KLACHTENVRIJ

Sinds enkele weken geleden de eerste meldingen van grensoverschrijdend gedrag aan Belgische universiteiten in de media kwamen, waren de rustmomenten zeldzaam bij Trustpunt. “Plots mochten we geen hippe filmpjes meer draaien voor op de sociale media van de UGent. Dat hakte er wel even in, maar we hebben ons snel herpakt en hebben de hele lading aan meldingen en klachten verwerkt.”

Nu is het dus al drie dagen geleden dat de laatste melding binnenkwam. “We hebben er werkelijk geen verklaring voor. Misschien

heeft de mail van onze rector de mensen op hun gemak gesteld. Zijn berichten waren de voorbije maanden voor veel studenten en medewerkers immers een oase van rust in woelige tijden. Of het

“

**“Die gevallen van
grensoverschrijdend
gedrag, het begon echt
storend te worden”**

feit dat het weekend is geweest en de lessen weer begonnen zijn er iets mee te maken heeft? Nee, dat lijkt me weinig plausibel.” Het probleem lijkt dus opgelost. “Ja, we durven toch wel stellen dat het ergste achter de rug is. Kijk gewoon naar de feiten: 72 uur zonder melding. Dat is ongelooflijk, noem me eens een ander bedrijf van onze grootte dat dergelijke cijfers kan voorleggen. Ik dacht het wel.”

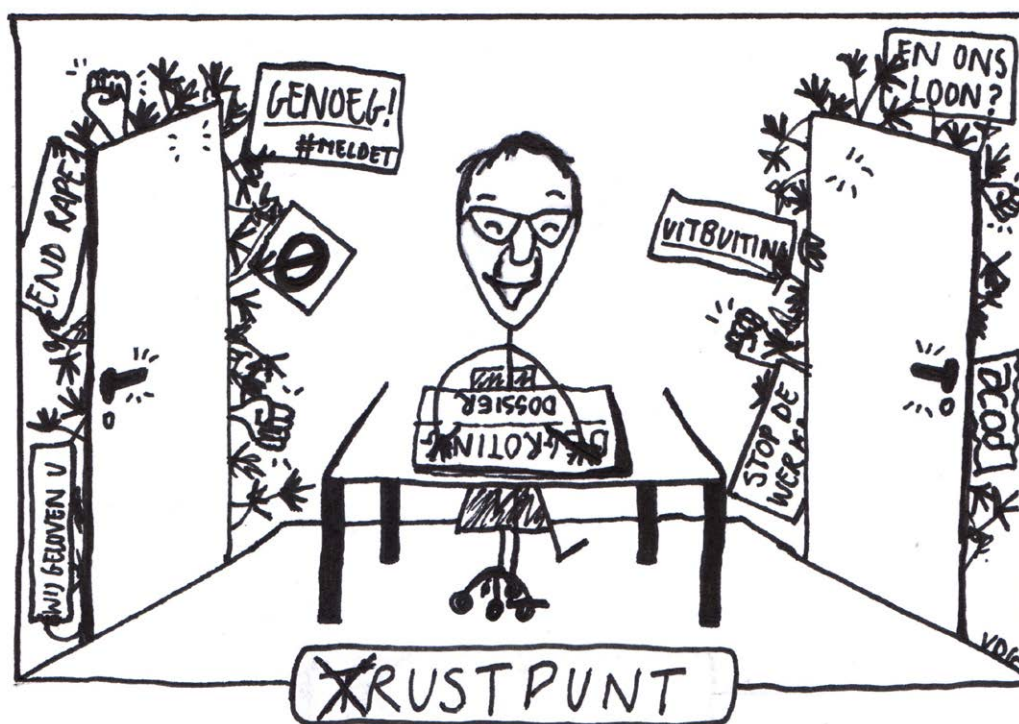
Ook op de juridische dienst van de universiteit reageert men opgelucht: “Die gevallen van grensoverschrijdend gedrag, het begon echt storend te worden. We konden onze job niet meer deftig uitoefenen zonder er continu mee bezig te moeten zijn.

Weten jullie wat voor een lange en ingewikkelde procedure wij hebben moeten verzinnen zodat de universiteit niet iedereen zou moeten bestraffen tegen wie er een klacht wordt ingediend?”

Bij de dienst overheerst naar eigen zeggen een gevoel van trots. “Zonder onze interventie was het onmogelijk geweest om het semester met voldoende personeel te starten. We mogen onze voorname taak tenslotte niet uit het oog verliezen: de UGent juridisch beschermen.” Op de dienst werkt linkt dat mensen moeten leren het rationeel te bekijken: “Wat eenvoudig rekenwerk leert ons dat de gemiddelde student een goeie vijf jaar aan de UGent doorbrengt. Die betaalt een paar keer inschrijvingsgeld, levert een paar papers die nooit iemand leest en is dan weer weg. Zet daar ons personeel eens tegenover. Akkoord, hen moeten we betalen, maar je krijgt er zoveel voor in de plaats. Publicaties in wetenschappelijke tijdschriften, artikels in de krant en natuurlijk stoeltjes in De Afspraak. Ik zou het wel weten.”

“We hadden deze adempauze echt nodig”, klinkt het nog bij Trustpunt. “Zoveel klachten... dat werkt deprimerend hoor; blij dat het gedaan is. Secondje, ik krijg net een mailtje binnen.” De stralende glimlach van de Trustpunt-medewerker smelt weg. “Godverdomme.”

Educatieve master: een succesverhaal

DOOR COLLIN CARDON

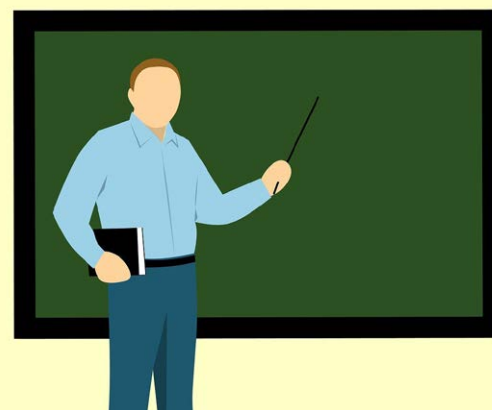
Het liegende Eduma

Wonderbaarlijk nieuws vanuit de Universiteit Gent. **Jean-Paul Kwieskwater**, pas afgestudeerde educatieve master in de biologie, stond de eerste lesdag in januari al voor de klas. Jean-Paul voltooide de studie op, houd u vast, slechts één semester: "Met de verkorte educatieve master waren we al op goede weg, maar een volledig jaar was me toch nog te lang. Ik heb gewoon alle vakken in één semester opgenomen. Want laat ons eerlijk zijn, een lesvoorbereiding, dat maak je toch gewoon tussen de soep en de patatten!" (lacht).

Hij benadrukt de visie van het hoofd van de opleidingscommissie **Ruben Vanderlinde**, dat de studielast niet te zwaar zou zijn. "Mijn evaluaties voor de opleiding waren enorm lovend. Dat 97 procent afgevallen is voor de eindmeet? Tja, natuurlijke selectie zeker? (lacht) Dat moet ik onthouden voor mijn lessen." Ook het argument dat veel studenten met een burn-out zitten nog voor ze op de werkvloer staan, lijkt Jean-Paul weg te lachen. "Het respect van mijn toekomstige leerlingen houdt me recht. Daarbij, lesgeven is een roeping, toch? Als anderen dat niet zo aanvoelen,

hadden ze maar geen lesgevers moeten worden."

Wanneer we Jean-Paul een week later contacteren voor een vervolginterview, blijkt hij met een burn-out thuis te zitten. Hij weigert alle commentaar.

BINNEKORT BIJ NTGENT

FLEMISH PRIMITIVES

CHOKRI BEN CHIKHA &
ACTION ZOO HUMAIN

08/03, 10/03 & 11/03

© Kurt Van der elst Elst

STUDENTENTARIEF: SLECHTS €15

DEAR WINNIE

JR.CE.SAR & KVS

25/02 & 26/02

© Reyer Boxem

ONTDEK HET VOLLEDIGE
PROGRAMMA OP
NTGENT.BE

NTGent